

Костадин Боянов

ПРОГЛАС
КЪМ БЪДНИТЕ ЛЮДЕ

ТЕМТО

Костадин Боянов

ПРОГЛАС
КЪМ БЪДНИТЕ ЛЮДЕ

София, 2023

Проглас към бъдните люде

© **Костадин Боянов** – автор

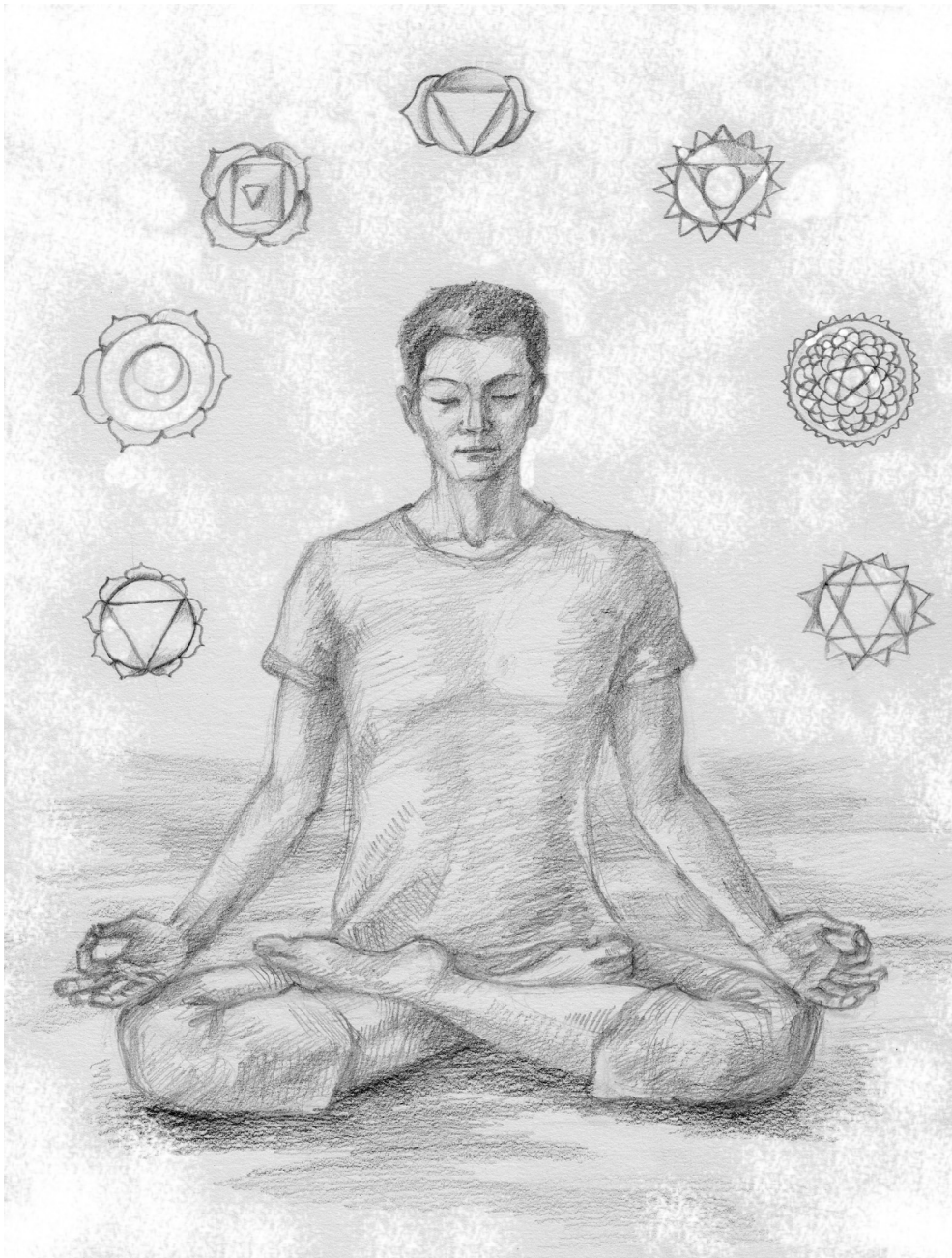
Моника Войкова – предпечат, корица и илюстрации

© Издава TEMTO

ISBN 978-954-9566-98-7 (pdf)

ISBN 978-954-9566-99-7 (ePub)

1 част
Ключовете
на Духа

Къде отиваш, ум тревожен
със ключовете на душата?
По път ли тръгваш невъзможен,
за да откриеш същината?
Не си ли скитник ти пустинен,
изгубен в пясъчното време?
Незнаен пътник с дух старинен,
забравил име да си вземе?
Открий заключените двери
на себе си във дълбината!
В покой духът ти да намери
там тайнства странни и познати.

Биополето през погледа на медика

Когато стане дума за биополе, медиците обикновено повдигат рамене и се усмихват многозначително.

Действително ли тази материя е толкова отдалечена от познанията ни за човешкото тяло?

В езотериката се говори за три главни енергийни пътя, разположени по протежението на гръбначния стълб – Сушумна, Ида и Пингала. На практика те са обаче централният спино-таламичен път в средата на гръбначния мозък, а другите два – тези в латералните рога на гръбначния мозък, са известни като пътищата на Гол и Бурдах. По тези нервни пътища протича енергия и информация от и до мозъка.

Перпендикулярно на централните пътища вървят акупунктурните меридиани. Те са проста рефлексна дъга. Имат кожна част, където са разположени акупунктурните точки – възбудни и задръжни, използвани за акупунктурно лечение. От двете страни на гръбнака всеки меридиан има по една точка – съчувствени точки, които са точно срещу коренчетата на спиналните плексуси и се използват за лечебни блокади в неврологията. Това е централната част на меридиана. Вентралната част – към органите продължава от вегетативния нервен сплит и отива към съответния му орган. Обратно – от органа протичат импулси към гръбначния мозък.

Изненадващо или не – спиналните сплитове по протежението на гръбначния стълб отговарят по местоположение на така осмиваните от лаиците чакри. И така имаме: базисна чакра – сакро-кокцигеален сплит, полова чакра- сакрален сплит, пъпна чакра – мезентериален сплит, соларна чакра – слънчев сплит, сърдечен сплит и чакра, гърлен сплит и чакра. На всеки сплит и чакра има и съответните ендокринни жлези, участващи в регулацията на органите и системите – сезонна, денонощна и пр. Изследванията са показали, че чакрите не са спиналните плексуси, те имат различно излъчване в електромагнитния диапазон.

Това, че човешкото тяло е пропито от нервна мрежа, която носи енергия и информация, не е нов факт. В неврологията говорим за трофич-

ни импулси на вегетативната нервна система.

Кой е материалният носител на енергия и информация в тази система, освен самите нервни импулси? Изследователите са открили т.нар. биофотони – частици с размер 60 нанометра и скорост 2-5 метра в секунда. Те достигат до клетъчната мембрана, преминават през йонните канали с големина 120 нанометра и участват в енергийното складиране в цикъла на Кребс.

Всяка клетка има клетъчна мембрана, която мени заряда си. Заедно с биохимичните процеси в самата клетка, тя излъчва собствено електромагнитно поле, халото на което е видимо под микроскоп на жива клетка. Сумарното излъчване на клетките на даден орган ни дава възможност да оценим дейността му, чрез известните методи на ЕКГ и ЕЕГ.

Сумарното електромагнитно излъчване на целия организъм образува първия слой на човешката аура, който ни дава информация за здравословното състояние далеч преди да е настъпило органично увреждане.

Регулацията на цялата тази невронна мрежа е сложна – волева, подсъзнателна и автономна на ниво гръбначен стълб. Но не на последно място става дума и за регулация в дълбините на клетката – от ДНК. Спиралата на живота има свойствата да се възстановява и променя от условията на средата – тя е гъвкава информационна система. ДНК е нанокомпютърът, който казва коя клетка как да бъде построена, ремонтирана и какво да прави.

Ние сме изправени пред една сложна енерго-информационна мрежа на нашия организъм като преносителят са светлинните фотони. Това не е изненадващо – нали оптичните кабели се използват като най-бърз преносител на информация засега. Регулацията на енергията и информацията става по целия път на гръбначния мозък.

Ние сме изтъкани от светлина! И нека бъде Светлина в сърцата ни!

Видимата аура

*„Ако не видя на ръцете Му раните... няма да повярвам.“
Йоан 20, 25*

Ние сме свикнали да се доверяваме на работата на телевизора, радиото и мобилния телефон, без да виждаме електромагнитните вълни, които ги карат да функционират. Когато стане дума за Аурата на човека, ние не вярваме в нейното съществуване и значение, защото не я виждаме и с това не сме станали по-различни от неверния Тома.

Може ли науката да регистрира биополето във видим за нас вид?

Отговорът е положителен. Засега обаче и най-прецизните уреди измерват само първия (здравен) слой на аурата – на 2.5-5 см. от кожата и втория (емоционален) слой – на 15 см. от нея.

Първият метод за откриване на Аурата е създаден от Семьон Давидович Кирлиан през 1930 г. При него изследваният поставя ръката си върху електрична пластина, върху която има фотоплака. При подаване на електричен заряд на пластината, върху плаката се получава директен образ на аурата на ръцете. Този метод изисква тъмна фотолаборатория, изобразява само ръката и не дава информация за психологичните слоеве на аурата. Електричният импулс замърсява и изопачава оригиналното биополе. При все това директният образ на ръцете дава известна информация за здравословното състояние на принципите на рефлексологията.

Следващите категории апарати не дават директен, а компютърно генериран образ.

При втория клас уреди отново се подава електричен импулс на пластини, където са поставени ръцете на пациента, с цел усилване сигнала на аурата. Компютърът измерва промените в електричното поле и се опитва да определи какъв цвят би имало биополето, ако можеше да го наблюдава. Накрая изображението се отпечатва на полароидно фото.

Третият клас устройства използва „електро-меридианния принцип“. На пластините не се подава електричен импулс, а пасивно се четат електричната активност на пръстите. С принципите на акупунктурата се опре-

деля откъде от тялото произлизат измерените биоенергии. Компютърът пресмята какви цветове могат да бъдат измерените електромагнитни честоти и ги нанася отново на полароидно фото.

Основният недостатък е, че получените цветове нямат определена връзка с органите и нервните структури. По тази причина не може да имат медицинско или научно приложение. Няма детайлен образ на отделните слоеве на Аурата и възможност за психологичен анализ.

Съществуващите досега апарати доказваха съществуването на биополето, но не отидоха по-нататък.

Ново поколение устройства е създадено от Института за нови технологии и енергийна медицина ITEM – в САЩ. В резултат на 10 годишно проучване те са проникнали в интимните механизми на работата на организма от гледна точка на електрофизиката и психобиологията.

Какво е аурата според тях?

В мозъка и цялата нервна система на организма протичат електрични потоци. Въз основа на законите на физиката около тях се създава електромагнитно поле. Цялата мозъчна активност е електромагнитна.

Прониквайки в дълбините на клетката, ние разбираме, че в нея съществуват процеси, при които метаболитната кинетична енергия се превръща в електромагнитна. Трептенето на атомите и молекулите също е източник на електромагнитно поле.

Така в крайна сметка Аурата е сумата от електромагнитното излъчване на милионите молекули в биологичното тяло.

На какъв принцип работи апаратът?

Всеки цвят има честота. Изследователският екип на ITEM е изчислил резонансните честоти за всичките 15 цвята от светлинния спектър. Създадени са формули, чрез които измерените електромагнитни честоти се преобразуват от компютъра в цвят. Така става възможно чрез измерване на излъчването в дадена област да открием какъв цвят биоенергия има там.

За потвърждаване на резултатите дори е бил направен опит с 10 „виждащи“ аурата сензитиви и 10 доброволци. Апаратът е установил същите цветове, които са видели екстрасенсите.

Резонансното изобразяване на биополето е първият метод, който има клинична и научна употреба, давайки обективна информация на лекари, психолози и алтернативни лечители. Защо е така?

Възможностите на този метод са:

1. Може да измери всякакви енергийни полета – на хора, животни и растения в атмосферата и дори паранормални феномени.

2. Различава и дава ясен образ на първите две нива на Аурата, както и на 7-те главни чакри.

3. Дава цветно изображение на биоенергията в мозъчните области и центрове.

4. Дава в текстови вид обяснение на получените резултати на измерените биоенергии във всяка област, нейното здравно значение, включително и в мозъка.

5. Осигурява психологичен анализ на базата на измереното в емоционалния слой на аурата. Научната основа на този анализ е, че емоцията е енергийна реакция на възприемане. Мозъчните импулси в резултат на това създават характерни електромагнитни полета, които могат да се изобразят в цвят и да се определи значението им за личността.

Недостатъците на този метод са:

1. Изображенията не дават директно заключение. За разчитането им е нужно да се знаят научните принципи и значението на цветовете във всяка област. За това е създаден изчерпателен технически наръчник.

2. Не може автоматично да създадат образи на растения, животни, външни полета и др. За целта е създадена опцията точков/обектов анализ. При нея може да се направи измерване в една точка и да се определи цветът.

Така с измервания в желани от изследователя точки се оформя цялостната картина на по-нестандартни обекти.

Тайните на мозъка

Резонансното изобразяване на биоенергията е приложимо и за мозъка. Скенерът и радиоизотопното изследване облъчват пациента и затова не могат да се прилагат многократно.

При този метод се използва научното заключение, че електричните импулси от мозъка се предават на нервите. Всяка област на тялото възприема импулси от съответната мозъчна област.

Апаратът буквално трасира биоенергиите обратно в мозъка, откъдето са произлезли, в анатомично точните им места.

Получава се цветен образ на всички мозъчни структури, даже и на неактивните и нормални такива. Това е огромно предимство пред другите изследвания, които не могат да изследват „тихите“ зони. Няма облъчване на пациента, така че това измерване може да се прилага многократно и обикновено отнема 20 минути.

Нещо повече – на базата на резултатите компютърът дава информация за функцията, ролята и взаимодействието на различните мозъчни центрове, здравното и психологичното обяснение на тях.

Бъдещи перспективи

Резонансното измерване на биоенергията и превръщането ѝ в цвят е нов, революционен метод, който може да се използва в психологията и психосоматичната медицина и като допълнение на стандартните медицински технологии. Всеки резултат е свързан с определена област от човешкото тяло и може да се използва за оценка на нейното здравословно състояние.

Методът е живо доказателство за това, че човешката биоенергия се „разпада“ на различни цветове в организма, които циркулират и захранват съответните телесни области.

Създадена е световна мрежа от изследователи в 52 страни, които ползват този апарат и си обменят получените резултати.

За първи път Аурата се превръща от мистичен феномен във средство за изследване на човешкото здраве и психика. Нейната електромагнитна природа обаче не опростява и не вулгаризира сакралния ѝ смисъл.

Ще могат ли нови поколения апарати да „видят“ всичките 7 слоя на Аурата? И особено – тайнствата на кетерната матрица от последния слой? Бъдещето на това не изглежда така далечно.

*(1) Исус каза: „Нека този, който търси, да не спира, докато намери; и като намери, ще се развълнува от намереното; бидейки развълнуван, ще се очарова и ще царува над вселената (целостта).“
Из „Евангелие на Тома“*

Електромагнитните тайни на Аурата

Вече е несъмнен за науката фактът, че всички живи същества имат около себе си етерна материя, съставена от високи честоти електромагнитно излъчване и фини квантови частици, интимно свързани с тялото.

Митичният свят на човешката Аура е съставен от електромагнитно полева енергия, която резонира на честотите на светлината.

Екип от учени на ITEM-bioenergy в САЩ в резултат на 10 годишно проучване разкриват пред нас тайните на първите два слоя на Аурата.

Как излъчваме електромагнитни вълни?

Милионите молекули в телата ни трептят около равновесното си състояние и произвеждат електромагнитни вълни. Тесла през 50-те години на 20-ти век установил, че сумата от тези излъчвания създава аурата на простите прокариотни организми.

В клетките на тялото кинетичната енергия се преобразува в електромагнитна. Тъй като това се дължи на биологичната им дейност, излъчената биоенергия носи информация за състоянието на клетката.

При сложните организми към тази биоенергия се добавя и онази, която протича по нервната система и акупунктурните меридиани. По сетивните неврони текат електрични потоци с напрежение 0-55 mV, а по двигателните – до 3 волта.

При човека Аурата е още по-сложна, тъй като дейността на мозъка също е източник на електромагнитно излъчване, измеримо с ЕЕГ. То е светът на нашите чувства и мисли и излъчването носи информация за психологичното и емоционално състояние. Екипът на ITEM след 9 години проучване е установил, че емоцията е всъщност енергийна реакция на възприемане. Ние сме усетили например целувка и електричните импулси от мозъка в отговор пътуват през централната, симпатикова и парасимпатикова нервна системи, създавайки характерни електромагнитни полета.

Всички тези, различни по род електромагнитни излъчвания нямат за бариера кожата и създават извън нея онова, което наричаме Аура. Нейни-

те електромагнитни честоти носят информация както за здравето, така и за психологичното състояние на човека.

Защо не виждаме Аурата?

Всеки цвят, който виждаме с просто око, е електромагнитно излъчване. Окоето възприема честоти в рамките на 100-700 нанометри на видимата светлина. Електромагнитните честоти на етерното ни тяло имат по-високи честоти, които могат да се измерят в диапазона от 100-800 MHz. Това е в обхвата на телевизионните и FM радиовълни, както и умерените до силни микровълни.

Сензитивите не виждат директно честотите на Аурата. Това става с помощта на пинеалната жлеза в мозъка, която пренасочва електромагнитните вълни към зрителната им кора, за да ги възприемат като образ. Екипът на ITEM е установил съвпадение между „видените“ от сензитивите цветове на Аурата и научните измервания, създаващи компютърно генериран цветен образ.

Те смятат, че хората могат да се научат да насочват възприетите от мозъка електромагнитни вълни към зрителната си кора и така да „виждат“ Аурата. Тъй като човешкото възприятие по този начин е субективно, ITEM развиват резонансното измерване и изобразяване на Аурата като обективен, научен и практически приложим метод.

Аурата и чакрите според ITEM

За по-голяма яснота научният колектив разделя Аурата на 4 нива – здраво, емоционално, етерно и каузално. Първите две нива са достъпни за измерване с тяхната апаратура.

Здравното ниво – на 0-10 см. от кожата, е резултат от директното електромагнитно излъчване на тялото от неговата дейност и носи информация за състоянието му.

Емоционалното ниво – на 10-45 см. от тялото, отразява емоционалното и психологично състояние на човека и затова се нарича психологично ниво.

Макар още през 80-те години на 20-ти век Валори Хънт да е измерила честотите на чакрите, екипът на ITEM потвърждава тяхното съществуване и ги изобразява в цвят.

Те се намират по протежението на гръбнака в точки, съответни на ендокринните жлези.

Връзката между чакрите и ендокринните жлези е много тясна и двустранна. Чакрите трансформират електромагнитната биоенергия и въздействат с нея на ендокринните жлези. И обратно – чакрите излъчват честоти, отразяващи дейността на ендокринните жлези, като ги „изстрелват“

напред и пронизват всички нива на Аурата.

Ето защо нарушеният баланс в една чакра води до нарушение в съответната ѝ ендокринна жлеза и телесна област, която тя регулира.

Ние сме такива, каквито са нашите чакри. Нарушеното равновесие в тях отразява нашата личност такава, каквато е – с нейните мисли, емоции и конфликти. Измерванията на ИТЕМ потвърждават, че честотните излъчвания на чакрите носят информация за психологичното състояние на човека.

В резултат на нарушения баланс на чакрите е ранима точно тази ендокринна жлеза, която е подложена на психо-соматичен стрес.

Всеки човек е уникален със своите цветове на чакрите и Аурата, защото е отделна личност. Не винаги чакрите имат цветове като по учебник. Наблюдаваните розово, морскосиньо, златно и други цветове се дължат на индивидуалния начин, по който взаимодействаме със средата.

Алиса в електромагнитния свят

Ако бе последвала Мартенския заек, Алиса навярно би видяла, че всичко излъчва електромагнитни вълни в най-различни багри – тревите, дърветата, хората и животните. Човешкият мозък излъчва с мощност 20-40 вата, а невроните – около 2 нановата. И всички тези вълни взаимодействат помежду си.

Ето – Алиса наблюдава Шапкаря и вижда как неговата Аура взаимодейства с морето от излъчвания на околната среда. Той разговаря със заека, биополетата им са в резонанс и възприема електромагнитните вълни на неговия разказ. Катерицата го дразни, но не ѝ обръща внимание и нейните електромагнитни вълни затихват на граничния слой на Аурата.

За щастие микровълновата печка не оказва влияние. Електронните уреди са тествани да не предизвикват резонанс в човешкото тяло, който би предизвикал болка. Но и Аурата има по-висока плътност, което я защитава от такива излъчвания.

Всяко едно излъчване носи информация за източника, от който е произлязло. Радиовълните носят звук, телевизионните – картина, разговорът – личността на разказвача.

Същото е и с тялото на човека. Алиса би видяла червения цвят в стомаха на гладния Чеширски котарак, но и гневното червено около главата на Царицата. Тоест – чисто физиологичната дейност излъчва едни вълни и формира здравната аура с информация за състоянието на организма. Мозъчната дейност излъчва други вълни, които формират следващия емоционален слой с информация за психологичното състояние.

Възпявам електрическото тяло

Тази творба на Бредбъри важи като максима за човешкото тяло през

погледа на биофизиката.

1. Атомите са „хармонични осцилатори“. Всички материални обекти – живи и неживи, излъчват енерго-информационни полета по простата причина, че са изградени от трептящи атоми.

2. В чисто физичен план клетката е малък кондензатор. Вътре са отрицателните заряди, а отвън – положителните. Макар да поема положителни йони, клетката изпомпва навън такива, за да поддържа равновесието от 100 mV. При промяна в заряда на клетъчната мембрана, тя излъчва във всички посоки, подобно на антена. Сигнали се добавят и от над 10 милиона вътреклетъчни химични реакции в секунда.

3. Кръвта пренася кислород и хранителни вещества на клетките, но в основата си пренася електричен поток. Движението на кръвта създава електромагнитни вълни чрез промени в електричния заряд – волтажа и потока-ампеража на флуида.

4. Още по-силни са електромагнитните вълни на зарядите, течащи в обширната нервна мрежа на тялото. Ако клетката им е поле със сила 0.01 до 1 mV/m, за нервната система това е 100 mV/m.

Какъв е интимният механизъм на това излъчване?

Екипът на ITEM разглежда клетката като миниатюрна, излъчваща антена. Различните видове клетки имат различна енергия и функция. Съответно и техните излъчвания ще бъдат различни. Например мозъчните клетки излъчват по-силно от чернодробните.

При болест се нарушава равновесието на клетъчната мембрана и клетката не може да поддържа предишното равновесие на заряда. Засягат се вътреклетъчните процеси и електромагнитното излъчване и функцията на клетката отслабват. Някои причинители на заболяването, както и имунният отговор на организма също са източници на лъчения.

В резултат е настъпила промяна в обичайните излъчвания на клетката, която може да се регистрира от апаратурата на ITEM на 0-10 см. от кожата. Общоприето е схващането, че тези електромагнитни вълни са малко над видимия светлинен спектър.

Още по-задълбоченият поглед върху човешката биоенергия намесва т.нар. торзионни полета като неин източник, неподвластен на правилата на електромагнетизма.

В света на чувствата и мислите

Дори да не мислим активно, мозъкът изпраща сигнали към нервната система от подсъзнателни стимули и за поддържане на психологичното „състояние на ума“. Това се нарича базално ниво на психологичната ни Аура – вторият й слой, на 10-45 см. от тялото. Той отразява основните

качества на личността: ако тя е щастлива и задоволена, има едни електромагнитни излъчвания, ако не – други. Друг е и резонансно изображение от апаратурата на ИТЕМ цвят. Колкото е по-стабилна една личност в психологично отношение, толкова е по-стабилно и с по-голям интензитет базалното ѝ ниво на Аурата.

Измерванията на ИТЕМ показват, че базалното ниво на личността е най-често 250 mV/m.

Това е личността в покой, но тя взаимодейства с околната среда. Екипът на ИТЕМ потвърждава старата истина от езотериката, че ние приемаме излъчванията отляво, а отдаваме отдясно. Дясното полукълбо на мозъка е рецептивно и командва лявата половина на тялото, която е своеобразен „интерфейс“ между личността и средата. Лявото мозъчно полукълбо е активно и излъчва електромагнитни вълни предимно от дясната ръка с голям интензитет.

Как взаимодейства лявата част на Аурата със средата?

За пример ИТЕМ дават една общо взето щастлива личност, попаднала в стая с хора, излъчващи негативни мисли.

Ако базалното психологично ниво на тази личност е по-силно, то няма да приеме негативните мисли.

Ако обаче те са над силата на неговата Аура, електромагнитните вълни ще се поемат и човекът ще усети негативната обстановка, макар да няма зрителни или слухови основания за това. Това е екстрасензорно усещане.

На практика картината е далеч по-богата и сложна, тъй като ние сме в контакт с морето от електромагнитни вълни – растения, животни, слънце, геомагнитни аномалии и др. и едновременно отдаваме и получаваме енергия.

Какво става с получената енергия?

Тя се преработва от чакрите, преминава през акупунктурните меридиани и се излъчва от дясната половина на Аурата. Дясната половина на психологичната ни Аура зависи от начина, по който чакрите обработват външните енергии.

Негативните мисли могат първоначално да не засегнат системата на чакрите и електромагнитните честоти да се излъчат от дясно в доста затихнал вид. Ако силата на негативните енергийни честоти е по-голяма, тя засяга нормалната циркулация на енергията в чакрите и може да настъпи заболяване.

Толкова ли сме пасивни всъщност?

За щастие не е така. Лявата половина на мозъка е източник на елек-

тромагнитните вълни на нашите мисли и чувства. Техните електрични потоци чрез парасимпатиковата нервна система също така се излъчват от дясната ръка.

Силната мисъл или емоция като електромагнитна честота променя силата на електричното поле в дясно от 250 mV/m на 1 V/m и дори по-голяма!

Езотеричната истина, че ние сме отговорни и трябва да контролираме не само постъпките, но и нашите мисли и чувства, намира тук физичното си обяснение. Дали ще излъчим позитивна или негативна мисъл или чувство, зависи от самите нас. И наша е отговорността за тези електромагнитни емисии, които излъчваме.

Дълбоко в егото

Опростеният модел на човешката Аура на научният екип на ИТЕМ, както и методът на резонансното ѝ изобразяване са обективни достижения, които дават вярна и точна информация за нашето тяло и его. Те могат да се използват в медицината и психологията.

Въпреки електромагнитната си природа, незримата Аура се оказва дълбоко свързана с нашата същност като личности. Истината за нас е в самите нас. И там е разковничето на хармонията на нашето тяло и дух.

Ехото на древността

Ехото от древността достига до нас като забравена истина. Огънят от ръкописите шепне тайни думи.

Във „Ведите“ се споменава за три главни енергийни пътя в човека, намиращи се по протежението на гръбначния стълб. Единият е в средата – Сушумна, а другите – успоредните на него Ида и Пингала.

Прагматичният поглед на медика разпознава в тях централния спино-таламичен път в средата на гръбначния мозък, а страничните – пътищата на Гол и Бурдах в задните рога на гръбначния мозък.

В основите на акупунктурата намираме схващането, че меридианите контролират вътрешните органи, съединени с главните енергийни пътища в т.нар. „съчувствени“ точки. Тези точки лежат точно на линиите на Ида и Пингала, а в дълбочина кореспондират със задните коренчета на гръбначния мозък и спиналните ганглии.

Съчувствените точки от акупунктурата са известни в медицината като зони на Захарин-Хед или точките, където се извършват лечебни блокади на нервните коренчета.

В опростен вид акупунктурният меридиан се състои от кожна рецепторна част, спинална част – съчувствените точки и вътрешна висцерална част – по парасимпатиковите нервни сплитове до съответния орган. Така се образува една проста рефлексна дъга, позната на медицината. Акупунктурните меридиани контактуват с гръбначно-мозъчните структури на точните анатомични места, контролиращи съответния орган. Налице е пълно съвпадение между акупунктура и спинална инервация.

В основите на езотеричните школи – йога, цигун, Рейки и др. стои схващането за енергийната мрежа на човека – трите централни пътя и перпендикулярно разположените техни разклонения, контролирани от чакрите.

В същността си това не противоречи на познанията на медика. Гръбначният мозък е разделен на отделни участъци – сегменти, по своята дължина. Тези сегменти имат своята самостоятелност и регулация чрез парасимпатиковите нервни сплитове.

В езотериката подобна е идеята за авторегулация на отделните сегменти на гръбначния мозък с помощта на чакрите.

Означава ли това, че чакрите и нервните сплитове са едно и също нещо? Проф. Валори Хънт, преоткрила чакрите през 1980 г., твърди, че чакрите имат сигнал, различен от този на мозъка и периферните нерви.

Изследователите от Biofield energy foundation – London смятат, че на всяко ниво-сегмент на гръбначния мозък стои триадата 1 чакра -1 нервен сплит – 1 ендокринна жлеза. Това, обаче, не съвпада с класическата подредба на чакрите. Прави впечатление, че на Запад говорят за чакра на слънчевия сплит, а в източната традиция – за пъпна чакра.

Истината е, че ги има и двете! Това разпределение на чакрите намираме в книгата „Чудеса на лечението с прана” на цигун-мастера Чоа Кок Сюи. По този начин се получават следните съвпадения:

1. базисна чакра – сакро-кокцигеален сплит
2. сакрална чакра – сакрален сплит – полови жлези
3. пъпна чакра – мезентериален сплит – надбъбреци
4. слънчев сплит и чакра – панкреас
5. сърдечен сплит и чакра – тимус
6. шиен сплит и чакра – щитовидна и паращитовидни жлези.

Още от древността хората са познавали основните нервни пътища и са имали идеята за авторегулация на отделните участъци на гръбначния мозък. Те знаели, че това са пътища на енергия и информация.

Изтъркани от светлина – 2

Осенена от светлината

Най-новите открития стават съвсем случайно. Така и станало, когато през 1984 година П. Гаряев сложил една мостра ДНК в миниатюрен кварцов контейнер и я облъчил с лазер. И открил, че ДНК абсорбира светлината и я складира във формата на извита спирала. След края на експеримента ученият махнал кварцовия контейнер с ДНК. Въпреки това, за негово изумление светлината продължавала да се вие в спирала на същото място. Светлинният двойник на ДНК не се е нуждаел от материалната молекула, за да продължава да абсорбира и съхранява светлината.

Когато Гаряев напръскал този фантом с течен азот, светлинната спирала изчезнала, но след пет минути отново се появила. Фантомът на ДНК възстановил своята цялост и дори останал видим тридесет дена след първата си поява. През цялото това време Гаряев го обстрелвал с течен азот, обаче той продължавал пак да се връща. През 1990 година в САЩ експериментите били повторени от Р. Пекора.

Гаряев доказал, че молекулата на ДНК взаимодейства с някакво невидимо и неоткрито засега енергийно поле, което не е с електромагнитен характер, но може да контролира електромагнитната енергия чрез съхранение на фотони, дори когато наблизо не съществува физическа молекула, която да ги задържи.

Нашето ДНК влиза във взаимодействие с енергийно поле, което оставя след себе си фантом, подлежащ на измерване. Нашият дубликат продължава да върши работата си по улавяне на светлината, дори и когато вече ни няма там.

Но в човешкото тяло си имаме трилиони молекули ДНК и от различен вид за различните органи и тъкани. Сумарното поле на всичките ДНК на човека образува енергийния дубликат на тялото, невидим с просто око. Гаряев успява да го измери в лабораторията си. Оказва се, че енергийният ни двойник е като перфектна холограма на физическите ни тела, и то точна до последната ни клетка!

С откритието на Гаряев установяваме, че вероятно най-важната функция на ДНК е да съхранява светлината – както във физическото ни тяло, така и в енергийния ни дубликат. Фантомният ефект на ДНК е безсъмнено едно от най-значимите научни открития в най-новата ни история. Днес П. Гаряев е академик, създател на вълновата генетика и лингвистика и основоположник на едноименен институт.

ДНК – компютърът

Според П. Гаряев геномът има както материална, така и вълнова природа. Експериментът му е потвърждение на хипотезите на Дриш, Гурвич, Бър и Бекър от 20-те година на ХХ век за полевата форма на ДНК. Според учените 98 % от генетичната програма на индивида е вълнова, разположена в светлинния двойник на ДНК като холографска решетка. Генният апарат е подобен на компютър, който задава програма на клетките какво да правят и къде да го правят. Нещо повече – той е като матрица за самите клетки и тяхната структура. Излизат съвсем верни представите за първия слой на аурата, видим на термокамерите на летищата, като матрица за клетките. П. Гаряев успял да регистрира този сумарен етерен двойник на човека, повтарящ буквално всички органи и тъкани. ДНК компютърът запазва, сравнява и пренася информацията чрез лазерните полета на хромозомите. Той може да приема информация, да лекува и регенерира тъканите. Обратно – увредената генетична програма води до заболяване и стареене. Това потвърждава схващанията от езотеричните школи, че първо се засяга матрицата на клетките и после настъпва органично заболяване. И така, генетичната програма има свойства да се чете, коригира и променя съобразно изискванията пред организма. В този смисъл на нея може да се припише и квази-мислене.

В началото беше слово

Как е записана генетичната информация? Генетичният код използва правилата на граматиката и синтаксиса, подобна на човешката реч. Такова подреждане на информацията важи дори за поредицата от нуклеотиди в ДНК. Генетичната програма може да се оприличи с книга, но тук текстът на програмата може да се чете в различни посоки. Нещо повече – той е жив, не е стационарен, пулсира, прелива в цветовете и се променя. Генетичният компютър се чете и включва нужната програма за синтез. Люк Монтание също намира прилика между речта и квази-речта на ДНК. Така достигаме до понятието генетична лингвистика. Поради тази си граматична подредба като речта, ДНК може да се повлиява от човешката реч. Според В. И. Щербак геномът оперира и с понятието за нула, тоест има и цифрова природа.

Антенa към небесата

Колективът на П. Гаряев установил, че на ДНК е нужно излъчване от външната среда. Учените сложили оплодени яйца от жаба в две камери, в които били създадени всички необходими условия за развитието на поповите лъжички. Но едната от камерите така екранирали, че да не могат да попаднат там никакви електромагнитни или акустични излъчвания. В неекранираната камера след време се излюпили напълно здрави попови лъжички. В екранираната камера част от яйцата загинали, а от останалите се появили уродливи попови лъжички, които също скоро загинали. Този експеримент доказал значението на външните излъчвания, които носят необходимата за развитието на организма информация. ДНК може да се оприличи с антена, приемаща външна информация. Записът на приетата информация е на вълново ниво, в акустичните и електромагнитни полета.

Подобни резултати от изследвания има от школата на Ейген в Института Макс Планк в Германия. Изучавайки генетичния код, немските учени стигнали до извода, че ключовата информация, записана и записваема като квази-реч в хромозомите на всички организми на планетата, е с изкуствен характер.

Холографският характер на генетичната ни програма ѝ придава свойството да пренася и приема информация без да имат значение времето и пространството. ДНК образува миниатюрни мостове на Розен-Боден и информацията се пренася изключително бързо. Свързана с гигантската холографска мрежа на Вселената, ДНК приема като антена.

Откъде идва тази информация, написана дори в речеви вид? Това ли е намесата на Божествения разум?

Песента на спиралите

Още едно свойство на генома – способност да издава звуци. Доктор Оно (Dr. Ohno) от научния институт Бекман в Дуарт, щата Калифорния, успял да подбере музикални ноти за всяка от аминокиселините, съставляващи кода на ДНК. Той записал музиката, която „изпълняват“ спиралите на ДНК на различните живи същества. Станало ясно, че това са истински мелодии! В един от своите експерименти докторът записал мелодията на определен тип ракови клетки. Тя се оказала поразително приличаща на... „Траурния марш“ на Шопен! Наблюдавала се рязка промяна на звученето на молекулите на ДНК и при облъчване с ултразвук. Рязко се усилвала една честота и вместо сложна мелодия, започвала да звучи една тъжна нота.

Книгата на живота

Така изброените свойства на ДНК важат в не по-малка степен за

формирането на ембриона. Първият от механизмите на генома е неговата лингвистичност. Вторият от механизмите в работата на генома е неговата холографичност, т.е. способност да създава отделна вълнова (квантова) пространствено-времево ориентирана структура в човека, започвайки от определен стадий на развитието на ембриона.

Вътре в яйцеклетката се създават вълнови образи на частите на бъдещия организъм и частично се записва и неговата социопрограма, т.е. неговата съдба (записът се осъществява благодарение на работата на другия механизъм – лингвистичността или текстуалността на генома). А след това, на основата на тези вълнови образи, се осъществява материалното въплъщение на развиващия се ембрион – на слоеве, както отбелязва ученият. Например, за да се появи нос, трябва отначало да се моделира неговата вълнова конструкция. И чак след това да се запълни с вещество. За да се построи организъм, е необходим неговият читаем чертеж, план, а също и съответните текстови коментари към него. Геномът се явява подобие на динамично-статична пространствено-временна холографска решетка, в която е нагънато пространство-времето на организма. При това веществената част на генома (с 2 % изучени гени) отговаря само за някои особености на външната форма (цвет и големина на очите, форма на носа и др. п.), но регулирането и координирането на формирането на организма във времето и пространството се осъществява от полевите гени. Именно там, по мнението на Гаряев, е записан „генералния план“ за постояването на организма. Този запис ученият сравнява с аудио-видео запис, който можем да видим и слушаме. Информацията е нарисувана, подобно на запис на видеолента, която кадър по кадър пресъздава обемния холографски ред, който определя построяването на бъдещия организъм.

Разбира се, че влиянието на записа е свързано не със самия диск, не с веществото, от което той е направен. Влияние оказват записаните върху него светлина и звук. Така работи и ДНК, казва Гаряев. Тези молекули излъчват информационно поле, и именно в него на вълнов език е записан целия план за построяването на организма, неговото физическо и духовно тяло. „Ние се убедихме – пише Гаряев, – че неизучените 98 % от генома са холограма. Подвижна, пулсираща, течно-кристална холограма, работеща на принципа на лазерните свойства на ДНК, на нейната способност да излъчва вълни с различна дължина, да създава светлинни и звукови образи и способност да си ги чете по най-добрия начин. В тази холограма в компресиран вид са записани всички текстове и геометрически планове на организма. Записани са в различни цветове и звуци като на аудио-видео лента, само че холографски, обемно. За да се реализира цялата тази информация, текстът трябва да се прочете, прослуша, а графичните образи да се видят. И генетичния апарат – като мислещ биокомпютър – сам себе

си чете, слуша, вижда и включва нужните програми за синтез на белтъчини и други вещества.“

Холограмата може да се чете от коя да е точка и в различни посоки. Т.е. възможни са безкрайни варианти на четене. Текстът в нея не е стационарен – той постоянно пулсира, променя се, премигва многоцветно, поражда огромно количество нови образи и текстове. Тази особеност дава възможността за развитие, за еволюцията на човека и на всичко живо и възможно е да лежи и в основата на нееднозначността на бъдещето.

Биокомпютърът на нашия геном избира от безкрайния брой варианти именно този текст, който му е нужен. Генетичният апарат има материално-вълнова природа и се проявява всъщност като холографска асоциативно-образна и едновременно речево-текстова програма на ембриона.

Генетичната програма – лечение от бъдещето

Следващите думи ще прозвучат фантастично, но нали и за хората преди векове е било фантазия, че бихме могли да летим.

Пьотър Гаряев сканира снимката с лазерен лъч. Уредът прочита генетичната информация от слой, който според думите на изследователя се намира над снимката.

Данните се предават на компютър и се преобразуват в аудио-визуален файл. Това е генетичният код на здравия организъм – на човека, който е запечатан на снимката. И ако с него се въздейства върху поразеното тяло, то ще си „спомни“ първоначалното си състояние и ще оздравее.

Докторът на биологичните науки Пьотър Гаряев твърди, че може да направи лекарство срещу всяко заболяване. Но то ще действа само на конкретен човек.

Чудодейното средство са вълни кодирана информация. Въздействието на тези вълни може да регенерира всеки орган.

Информацията, разчетена от здрава клетка, подават на болния човек и този спектър говори: „Прави като мен.“

За да се забави стареенето, Пьотър Гаряев предлага да се използва запис от пъпна кръв от новородено. Лечебната генетична програма може да въздейства и на близки кръвни роднини.

Практическо доказателство за верността на вълновата генетика са проведените от П. П. Гаряев през 2009 г в Торонто (Канада) изследвания по регенерация на напълно увредена подстомашна жлеза на опитни мишки. Предадената им по вълнов път генетична информация, прочетена от ДНК на току-що родило се мишленце, обезпечила възстановяването на подстомашната жлеза на всички опитни мишки и те оцелели.

Изследванията, проведени от П. П. Гаряев заедно с медици от Нижни Новгород показали, че ако по създадената методика се обработят мишки

преди да им се даде отрова, убиваща подстомашната жлеза, те придобиват устойчивост към нея. Дори да им се даде конска доза отрова, нищо не им се случва. Възниква своего рода вълнов антидот. П. П. Гаряев е убеден, че създавайки „вълнов имунитет“ у човека, е възможно да се води ефективна борба с тежките вирусни заболявания, с грипа, със СПИН, с туберкулозата и т.н.

Думата и лекува, и наранява

Живата човешка ДНК може да бъде изменена с помощта на думи и фрази. Ключът се намира в използването на правилната честота. Учените успели да повлияят на клетъчния метаболизъм и дори да поправят генетични дефекти.

Използвайки съответна честота и език, учените успели да предадат информационни образи от един набор ДНК към друг. Изследователите успели дори да препрограмират клетки и преобразували ембрион на жаба в ембрион на саламандър.

Работата на руските учени предоставя научно обяснение на това защо внушението и хипнозата имат толкова силно въздействие върху хората. Нашата ДНК е природно програмирана да „откликва“ на думите. Езотериците и духовните лидери очевидно са знаели това. Всички форми на внушение и „мислителни енергии“ в голяма степен се основават на въпросното явление.

Изследването помага да се обясни защо тези тайни методи не са еднакво успешни за всички, които ги използват. Тъй като добрата „комуникация“ с ДНК изисква специфична честота, хората с развити вътрешни процеси са по-способни съзнателно да създадат канал за „връзка“. Учените смятат, че с развитието на съзнанието хората ще могат да постигат резултати само със собствените си думи и мисли.

В речта на ДНК има неизчерпаем запас от „думи“ и способност за възприемане не само на отделни думи, но и общия смисъл на информацията. При това няма значение на какъв език се оказва въздействието. Има значение само съдържанието на речта.

Мощно въздействие върху генетичния апарат оказват молитвите, които според убеждението на П. П. Гаряев, пробуждат резервните механизми на генетичния апарат. Въздействието на невролингвистичното програмиране може да бъде отрицателен. Според П. П. Гаряев, някои слова и текстове „се взривяват“ на ментално ниво в генома на човека, късат хромозомите, изкривяват наследствените програми, предизвиквайки болести.

Група учени под ръководството на П. П. Гаряев, заедно със сътрудници от Института по обща генетика, проведе серия експерименти, потвърждаващи лингвистичността на работата на генома. Чрез въздействия

с думи, носещи положителна информация, те постигнали ускоряване на растежа на растения и възстановяване геномите на семена от пшеница и ечемик, след като са били подложени на радиационно разрушение. При това растителните геноми реагирали адекватно на смисъла на речта, независимо от използвания език – английски или руски. Това потвърждава отговорността на всеки човек за това, което той говори.

Тук намираме обяснение на думите на Исус, че не е лошо това, което влиза в устата, а което излиза от нея – злите думи, които нараняват буквално ДНК и духа ни.

Не само не върши зло – не мисли зло!

Това правило намираме като основно във всички духовни практики. Биохимикът Глен Рейн, завършил Лондонския университет, изследва как ДНК реагира на въздействия на съзнанието. Известно е, че клетката ако е повредена ДНК спиралите се разделят. Те започват да се свързват, когато клетката работи по ремонта или самоизцелението си. Мащабът на съединение или разединение може да се измерва с това колко добре тя абсорбира светлина с дължина на вълната 260 нанометра. В своите експерименти Рейн взел жива ДНК от човешка плацента, сложил я във водата, а сместа съхранявал в мензура. След това различни хора се опитаха да съединят или разединят със силата на мисълта ДНК. Контролните проби, при които никой не се е опитал да направи нещо, се променили само с 1,1 %, а обработените с мисъл – до 10%. Това означава, че нашите мисли поне няколко пъти усилват процесите в човешката ДНК.

В допълнение беше отбелязано, че хората с най-хармонични вълнови излъчвания имат много силна способност да променят структурата на ДНК, а „силно вълнуващия се индивид (с много нехармоничен модел на мозъчни вълни) е създавал ненормално движение в ултравиолетова светлина“, поглъщана от ДНК. Промяната настъпвала при дължина на вълната 310 нанометра (близо до стойността на Рорр – 380 нанометра), дължината на вълната, която може да причини заболяване като рак. Сърдит човек също предизвиквал по-силно сцепление между ДНК при съединение. Според Рейн промяната в светлината с дължина на вълната от 310 нанометра може да означава само, че „е налице промяна във физическата и химическата структура на една или повече бази на молекулата на ДНК.“

В друг случай, когато ДНК се поставя пред хора с хармонични пакети от мозъчни вълни, но не опитващи се да променят ДНК, в дадената проба от ДНК не се наблюдавали никакви съединения или разединения. Всичко се случвало само, когато хората искат да го направят. Това позволява уверено да се предполага, че тези ефекти са създадени от съзнателните намерения на хората.

Лю Чилдър може да съединява или разединява ДНК в лаборатория, намирайки се на разстояние 800 м от нея. Валери Садин за 30 минути може да съедини ДНК в лабораторията на Рейн в Калифорния, намиращ се у дома си в Москва, на хиляди километри от лабораторията. Рейн казва, че ключовото качество на енергията, която може да създаде хармония във вълните на мозъка и да повлияе на ДНК – това е излъчването от сърцето. Въпреки че техниките, използвани от различни лечители са различни, всички те изискват съсредоточаване върху сърцето.

На практика се получава микробиологично доказателство за това, че нашите мисли всъщност могат да развиват физически и химически промени в структурата на молекулата на ДНК, да я съединяват или разединяват, също е установена и връзката между гневните мисли и растежа на раковите тъкани.

Покажи ми гените си, за да ти кажа кой си

В допълнение, едно скорошно проучване на Медицинския университет в Чикаго установява, че около хиляда гени са се променили при промяната на социалния статус. С успех са идентифицирани 987 гени, чувствителни към статуса. Сред тях са отговорните за стреса, свързаните с функционирането на мозъка, както и 112 гени, включени в имунната система. След подробен анализ учените дори успели да решат обратната задача – да се предскаже социалния статус на лицето на база анализа на кръвта му.

Излекувай най-напред духа си!

Д. Бом, Карл Прибрам и Майкъл Талбот стигнали до идеята за холографичност на човешкото съзнание, възприемащо информацията и предаващо я на мозъка и сетивата му.

Холографската парадигма ни помага да изменим представата си за съзнанието като функция на мозъка. От това произтичат съвсем други принципи на лечение в медицината. Лечение не на физическото тяло, а на и чрез съзнанието.

Именно на основата на холографската парадигма става понятна ефективността на лечението чрез „визуализация“, тъй като в холографския свят мисълта е също така реална, както всичко обкръжаващо ни, което, по принцип, е създадено от мисълта. И това също е научно доказателство за тези практически препоръки в използването на визуализацията, за изчистяване на физическото, астралното и менталното тяло.

Кой стои зад компютъра на гените?

Биохимикът Глен Рейн казва, че ключовото качество на енергията,

която може да създаде хармония във вълните на мозъка и да повлияе на ДНК – това е излъчването от сърцето. Въпреки че техниките, използвани от различни лечители са различни, всички те изискват съсредоточаване върху сърцето.

Още в 60-те години на миналия век проф. Хироши Мотояма регистрирал светлинно излъчване от група йоги при концентриране върху сърдечната чакра. Проф. Валори Хънт, автор на теорията за скаларната вълна на медитация, също смяташе, че такава скаларна вълна се образува от сърцето при медитация и лечителство.

Но източникът не е нито сърцето, нито прилежащата му чакра, а духът.

В „Книга на мъртвите“ подробно е обяснена ролята на душата и духа и тяхното взаимодействие. Въпреки че древните египтяни различавали индивидуална душа и безсмъртен дух – Ка и Ба, те упорито твърдели, че именно Ба управлява човешкото тяло и неговата аура, разпределяйки енергията и, днес може да кажем -информацията.

От тук и практиките да влезем в контакт със своето Ба, за да можем ефективно да направляваме процесите в своите тяло и дух.

ДНК не е закостеняла структура, тя може да се променя и това стои в основата на еволюцията. Нейното светлинно копие е програмата, направлявана от светлината на човешкия дух. Не материята определя съзнанието, а точно обратното.

Ние сме съединени с гигантската холографска мрежа на Вселената и тя въздейства в дълбините на нашето тяло и его.

Ние сме съединени с Божието дихание, управляващо всичко живо.

Триадата душа-дух-Свети дух не е измислица, а показва степените на свещената светлина, от която сме пропити до последния атом.

И нека бъде светлина!

(50) Исус каза: „Ако ви попитат: Откъде идвате?, кажете им: Ние идем от светлината, мястото, където светлината в собствената си хармония произлиза и намира покой. Тя се установява и проявява с техния образ. И ако ви кажат: Кои сте?, кажете: Ние сме нейни синове, и сме избрани от живия Отец. Ако ви запитат: Какъв е знакът на вашия Отец върху ви?, кажете им: Той е движението и покоят.“ – Евангелие на Тома

Има ли Бог?

В днешните времена на насилие и погром над всички духовни ценности, този въпрос изглежда риторичен. За това не е изненада предаването по телевизията тази седмица да е насочено към темата като анахроничен и дори ненужен предмет на дискусия.

Има ли Бог?

Неграмотните и подивели от мизерия люде ще кажат, че искат само хляб и чалга, а Бог им не трябва.

Младото поколение от средната класа ще каже, че техен Бог е интернетът, на когото се кланят.

Учените ще поклатят глави, сочейки звездите и дълбините на материята, където не са го открили.

Свещениците ще извадят някой догматичен цитат, който не носи усещането за Бог.

Има ли Бог? Или просто не го усещаме?

Потънали в насладата на материалното, ние сме забравили духовното. То е без значение и за него си спомняме на празници, където пак наблягаме на подаръците и трапезите, а не на смисъла.

Ако някой напише нещо духовно, веднага се правим на суперспециалисти и хейтваме.

Къде е Бог? Изоставил ли ни е?

Не – ние сме изоставили душата си, там е работата.

Само тя може да контактува с Божественото без наука и догма.

Религиите само указват пътя на духа към Бога. Отвъд това е индивидуалната работа на всеки един от нас, стига да поискаме.

Ние не чувстваме с душата си достатъчно, камо ли да се вслушваме във вътрешния си глас, в нашата съвест, ангел-хранител и безсмъртното ни ядро, което ни съветва. Възстановявайки връзката между личността Ка и безсмъртното ядро – Ба, ние вървим към Просветлението, към изконната връзка с Бога, която сме загубили.

И това съвсем не е измислица или фантастика.

Човек има дух, душа и връзка със Светия Дух – това е истината за Светата Троица в чисто индивидуален аспект.

Ние сме загубили пътя към звездите, заспали сме в материята. Време е да се пробудим!

Има ли директна връзка между чакрите и меридианите?

Вече в световен мащаб се говори все повече за структурата и функцията на човешкото биополе и биофизиката навлиза все по-дълбоко в неговата същност.

Човешката енергийна система се оказва сложна структура, състояща се от 7 слоя на аурата, 7 главни и 21 второстепенни ръководни центъра – чакрите и акупунктурните меридиани, по които тече енергиен флуид.

Акупунктурата е призната от официалната медицина и нейното учение за меридианите, контролиращи отделни органи и системи е добре известно.

Можем да си представим акупунктурната мрежа като система, контролирана, както от мозъка, така и от енергийните центрове – чакрите.

Но как чакрите контролират тази система, за да се получи една наистина цялостна енергийна структура?

На този въпрос отговарят познанията за анатомията на гръбначния мозък, спиналните ганглии и сплитове. Нервно-вегетативната инервация на органите се осъществява от група съседни гръбначно-мозъчни сегменти. Така например за епидурално обезболяване при панкреатит е нужно да се блокират от 8-ми до 10-ти гръден прешлен. В акупунктурата пък меридиана на далака и панкреаса преминава през 9-ти гръден сегмент. Тоест, налице е съвпадение между знанията за регулацията на органите от гръбначния мозък от официалната медицина и тези от акупунктурата.

За връзката между чакрите и нервните сплитове се споменава от Чарлз Ледбитър, Хироши Мотояма, Барбара Бренън, Пенелопе Куест и много други автори. Местоположението и честотите на чакрите днес са потвърдени от много биофизични лаборатории в света. Налице е пълно съвпадение по местоположение между отделните сектори от гръбначния стълб, които се контролират от нервните сплитове и чакрите, които също взаимодействат с тях

Но има ли директна връзка между чакрите и акупунктурните меридиани? Къде би могла да се осъществи тя?

В акупунктурата всеки меридиан, отговарящ за даден орган или система има т.нар. съчувствени точки. Те са две, разположени от двете страни

на гръбначния стълб. Всеки меридиан хоризонтално преминава през своите съчувствени точки.

Всички съчувствени точки лежат вертикално на първата линия на меридиана на пикочния мехур, успоредно на гръбначния стълб, двустранно, на два напречни пръста от средишната линия.

Тези точки се намират анатомично точно срещу спиналните ганглии, разположени от вътрешната страна на гръбначно-мозъчния прешлян. Между тях съществува рефлекторна връзка, добре позната на невролозите за лечебните блокове. По този начин за осъществяване на влияние от чакрата върху отделния нервен сплит не е нужна директна връзка, тя е осъществена чрез спиналните ганглии.

И така, чакрите контактуват с меридианите в съчувствените им точки. Можем да си представим фуниеобразните стени на чакрата, преминаваща през тях и в дълбочина контактуваща със спиналните ганглии, а в основата си – с гръбначния мозък- неговата централна част. Така енергията протича централно към мозъка, носеща информация.

От друга страна, анатомично има известно припокриване между линията на пикочния мехур от двете страни на гръбначния стълб и стълбовете на Гол и Бурдах, разположени в задните рога на гръбначния мозък. Така енергията протича по един централен и два странични пътя.

Директната връзка между чакрата и съответните меридиани осигурява директния ѝ контрол върху дадена област от човешкото тяло. Така например диафрагмалната чакра оказва влияние върху диафрагмата, меридианите на черния дроб, жлъчката, далака и панкреаса, стомаха – 8, 9, 10, 11 и 12-ти гръден прешлен. Това означава, че тя обхваща тези прешлени, повлиявайки съчувствените им точки и спиналните ганглии. Официалната медицина признава инервацията на органите от тези сегменти на гръбначния мозък.

Друга линия, по която е възможно контактуването на чакрите с меридианите е втората линия от меридиана на пикочния мехур, разположена също двустранно, по протежението на гръбначния стълб, на 4 напречни пръста от срединната линия. Всички точки от тази линия имат имена, свързани със психологията на човека- седалище на душата- трети гръден прешлян, мястото на волята- на ниво втори лумбален прешлян и др.

Това навежда на мисълта за психологичното значение на чакрите и нарушенията в тях, водещи до различни психологични проблеми на личността. За това подробно е описано в т.нар. психодинамика на чакрите – раздел от книгата на Барбара Ан Бренън „Ръце от светлина“. Всъщност, за промяна в начина на живот, наред с лечението се говори не само в езотеричната, но и в традиционната медицина. Без да е променил своите стереотипи, човек отново би се разболял от болестите, на които е податлив.

И така можем да си представим чакрата като един влак, който е на въздушни криле. Той е стъпил на „коловоза“ на първата линия, като по този начин осъществява контрол върху физическата функция на тялото. А крилете са стъпили на втората линия – за психологичен контрол.

Къде ще ни отведе този влак? Към депресията и болестта или към физическото и духовно здраве – това зависи от самите нас.

Идеята за локалния контрол във физичен и психичен аспект на чакрите върху човешката личност се вписва в познатия анатомичен и акупунктурен модел на човека и допълва познанието за самите нас с невероятни дълбочини...

За исихазма

Възможно ли е човек да общува практически с Бога ? Как да осъществи такава духовна еволюция, че да усеща Светия Дух? На тези въпроси отговаря Григорий Синаит – основоположник, практик и теоретик на исихазма – религиозно движение във Византия и на Балканите през XIV век.

Той основал свой манастир в местността Парория (в Странджа), където събира значителен брой ученици – ромеи и българи. В Парория под негово ръководство получават исихастика и книжовно обучение известни личности от византийската църква, между които неговият бъдещ биограф и цариградски патриарх Калист, както и български духовници и книжовни дейци – Теодосий Търновски, Дионисий, Роман, Ромил и др. Манастирът, основан от Григорий Синаит, се е радвал на щедрата подкрепа и материална помощ на българския цар Иван Александър.

Теоретическото изясняване на това учение и окончателното му признаване от църквата до голяма степен е заслуга на неговия съидейник – солунския архиепископ Григорий Палама.

Теодосий Търновски създава българска школа в Килифаревския манастир, близо до Търново. Светата обител става център на книжовна школа, която през 1360 година има над 460 ученици, в която са обучавани бъдещите патриарх Евтимий, киевски и московски митрополит Киприан, известният монах Ромил Видински, йеромонах Дионисий и др.

Поради разбойнически нападения се наложило Теодосий, заедно с братството, да се преселят по-близо до столицата Търново. Новото място е в пещера и стръмните скали правят мястото недостъпно от нападения. Това вероятно е манастирът „Св. Троица“.

Теодосий предсказва, че Евтимий ще стане търновски патриарх, но че при него ще бъде разорена тяхната обител и цяла България ще бъде завзета от агаряните (турците).

Исихазмът (от гръцки: ἡσυχασμός, от ἡσυχία, спокойствие, тишина, уединение) е степен на свързване с Бога в православното християнство,

28-а от общо 30 по лестницата на свети Йоан Лествичник. При тази висока степен човек вече е очистил сърцето си от страстите и при непрекъснатата сърдечна умна молитва „Господи, Исусе Христе, Сине Божий, помилуй ме, грешния“, молещият се може да се удостои с чистото си сърце да вижда Бог. Всяка степен се постига с полагане на определени усилия с цел придобиването на Светия Дух и обожението на душата и тялото. Обожението е пропиването на тялото и духа със Святата светлина.

Учението за Божествената светлина, която се явява пред очите на исихаста е развита в големи подробности в произведенията на Григорий Палама. Той говори, че има разлика между Божествената същина и енергията на Бога. Божествената същност била нещо по-висше, при това недостъпно за ума и сетивните възприятия на човека, докато Божествената енергия представлявала само една еманация на Божествената същност и можела да въздейства върху хората и да бъде достъпна за тях.

„Свободната от духовна прелест Исусова молитва, низвеждаща огън на земята на сърцето ни, се съпровожда от топлина, опалваща страстите като тръни и образуваща в душата тишина и радост. Топлината не идва нито отляво, нито отдясно, нито от горе, но струи в сърцето подобно на воден извор от Животворящия Дух.“

Григорий Палама

Исихаст е бил и св. Иван Рилски. Така Рилският манастир остава духовна твърдина на българското по време на турското иго.

Възможна ли е и днес такава духовна трансформация, че да усещаме Светия Дух и комуникираме с Него? Това е труден път на постоянство във вярата и очистване от греховете. Път към Святата Светлина! Амин.

Огън към звездите

„Шаманът продължаваше да пее, хвърляйки ароматни билки в огъня. В кръг лежаха загиналите чеда от племето на Мечката. Още миг – и алените стопове на изгрева избликнаха иззад хребета и удариха скърбящите право в сърцата. Вик на болка, мъка и възмездие се изтръгна от гърлата им. Те сякаш видяха как душите на близките им се сливат със сърцето на светлината.“

Още от зорите на човечеството, хората са усещали духовното. Те не са разделяли света на материален и духовен. За тях той е бил единен, тъй както са били единни и душите им в това усещане.

Човешкият разум е бил за тях част от духовността им, с която съвсем не се е изчерпвала.

Холистичното виждане на мирозданието не е било примитивно. То е възприемало света в неговата необятност и пъстрота, без да го разделя на части. Същото се е отразявало и в духа. Хората не отделяли материя и дух, а възприемали и двете като взаимопроникуващи се: Нужен е дух, за да придаде живот на материята. Нужна е материя, от която да се даде усещане на духа. С други думи- те не разделяли нито света, нито своята духовност.

Никой не знае момента, когато хората започнали да отделят материално и духовно, рационално и ирационално. Така започнало разделението на света и – по-лошо – на душата. Това не довело до нищо добро. Оттам насетне разумът и духа, науката и религията са в непрекъснато противоборство.

Науката разделила света на множество материални части и навлизнала в техните закони, без да се занимава и отричайки духовното.

Религията останала като онази част от духовното, отвъд разума. Религията идва от италиански език и означава връзка. Тя се занимавала с връзките с Божественото, връзките между хората и с природата, търсейки Божествената хармония. Никоя социология или психология не е така уникална в личностната връзка с Божественото, както религията.

Зад привидната догма се крие пъстротата и богатството на човешката духовност. „Монахът погледна оранжевия залез. Перленобелите струи светлина проникваха иззад облаците като божествени писмена. Стори му се, че Бог гледа право в душата му – мъдър, добър и всеопрощаващ...“

Отначало не е била правена разлика между вярата и нейната институция – църквата. И колкото повече канони са били въвеждани, толкова повече се е посягало на уникалната личностна връзка с Божественото, на нейната сила и красота.

Догматичните правила посегнали на свободата на духа да открие Божественото зрънце в себе си и своята духовна пътека.

Така Иринеи обявил за ерес гностиците, които смятали, че всеки човек може да открие духовното без свещеници.

Същата съдба сполетяла богомилите. И те вярвали и търсели Божествената хармония и зрънце във всяко човешко сърце.

Хиляди лечители и „еретици“ загинали за тези си убеждения в мрачните времена на инквизицията.

Дори в днешните „толерантни“ времена, отворени към духовното хора са приемани, или по-скоро – отблъсквани с присмех и подигравка, превръщани в цирково шоу или печатница за пари и фалшиви надежди.

Какво е положението днес? Брадвата е заменена с лазерен лъч, корсарите са станали компютърни хакери. Променило ли се е с това духовното в човека? Онова духовно, отвъд частицата разум? Станали ли сме по-добри? Блестящите успехи на науката са апотеоз на блестящия разум. Но той ли е най-важното в духа?

Най-изявените умове на своето време са впечатлявали не само със своя ум, но и с въздигнатата си духовност. Дори Нютон, Коперник и Айнщайн са съзирали в света Божествената хармония. Те са намирали място за Бог в себе си, не са го отричали. И това го има в техните биографии.

Днес компютърът може да смята по-добре от среднестатистическия човек. Значи ли това, че имайки по-бърз „ум“, има духовност?

Познанието за материалната част на света съвсем не означава познание на духовната. В днешно време често забравяме да потърсим собствената си душа. Кой съм аз? Какво искам да направя? Имам ли цел и мир в душата си? Имам ли вяра?

Усетила фрапиращото неравновесие, науката се втурва да измери духовното.

„Господи, дай ни да видим Отца и – доста ни е.“ – казва Филип на Тайната вечеря. Същото казват и днешните учени.

Днес много научни екипи работят в разкриване електромагнитните свойства на човешката аура и нейното компютърно изобразяване. Означава ли това, че са измерили духовното?

Рик Страсман открива „молекулата на духа“ в човешката епифиза. Халюцинации ли са получените в резултат на това съединение образи, звуци, усещания? Халюцинации ли са свещените образи от Отца? Не наранява ли този вулгарен материализъм най-съкровеното в нас?

Отговорът е отрицателен. Аналитичният подход означава разделяне на съставни части и загуба на холистичното виждане за света. Колкото и да навлиза в тайните на човешкия организъм, неговата аура и мозък, науката не може да обясни духовното. Причината е, че тя винаги ще го свежда до материалното и частното знание, до рაციума, който е само част от духа. Ето защо Исус казва на Тайната вечеря:

„Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда, нито го познава.“

(Ев. Йоан: 14, 17)

В световен план хората все повече се връщат към духовното. Бъдещето е на дуализма материя/дух и холистичния миросглед, в частност- холистичната медицина.

Новото виждане за света не е отрицание на логическия разум. Ако досега в личен план човек обръщаше внимание на лявата половина на мозъка с логическата мисъл, днес той оказва внимание на дясната креативна хемисфера и духовното. Между тези двете половини е нужно равновесие.

Същата хармония на материя и дух, на рационално и ирационално, важи за всички страни на битието.

Пренебрегнал Божествената искра в себе си, днес homo sapiens с изненада открива, че съзнанието му не се състои само от логически ум.

Ирационалната духовна същност на човека- не е ли именно това, което е направило човека, а не прехваления разум? Защото преди да открие Огъня, дивака го е запалил в своята душа. Той го е запалил, за да повика звездите...

„Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина... Бог е дух, и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да му се покланят.“

(Ев. Йоан: 4, 23-24)

Духовното само с дух може да се разбере и усети! Науката е само малка част от познанието за Всемира, както разума е част от духовността. Тя прилича на стрелата на Ариман, която вечно лети и никога няма да стигне бягащата кошута.

Истината на книжниците е колкото главата на топлийка в сравнение с Божествената Истина – единосъща и необозрима, обхванала всичко в нас и извън нас. Това е отново холистичната истина, която сме загубили.

„И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“

(Ев. Йоан: 8, 32)

Перлата на духа

Епифизата – малка, колкото грахово зърно, а натоварена с толкова много функции и очаквания. Тя се намира в геометричния център на мозъка, тъй както Хеопсовата пирамида е в географския център на нашата планета. Обикновена ендокринна жлеза ли е епифизата или онова сакрално място, което съединява тялото и егото с духовните измерения?

Надеждно защитена в дълбините на мозъка, пинеалната жлеза е близо до зрителни и слухови центрове, както и до лимбичната система на нашите емоции. Втора защитна преграда са ограждащите я нервни клетки, които активно поемат надбъбречните хормони на стреса.

Случайна ли е връзката със зрителни, слухови и емоционални центрове? Защо е нужна тази механична и биохимична защита? И до днес въпросите са повече от отговорите.

Под електронен микроскоп се вижда, че епифизата е съставена от два типа клетки – пинеалоцити и незрели астроцити. Доказано е, че в първите има секреторни гранули, съдържащи серотонин (Bertler et al. 1963 г.) и мелатонин (Freund et al. 1977 г.)

Първи описания за пинеалната жлеза (pinus – шишарка) е направил Херофил през 3 в. пр.н.е. Гален през 2 в. от н.е. я считал за клапа, регулираща потока на мислите.

Рене Декарт предположил, че очите и епифизата са свързани със „струни“ и тя е интерпретатор на виждането. Той смятал, че жлезата поражда мислите и ги отделя в ликвора. Нарекъл я „седалище на душата.“

Немският педиатър Ото Хюбнер през 1898 г. описал както преждевременен, така и закъснял пубертет при тумори в тази област. В резултат, в следващите 50 години, се е смятало, че жлезата контролира само половото развитие. През 1958 г. Lerner и сътр. изолирали мелатонин от епифизата на крави и така доказали, че става дума за ендокринна жлеза.

Какви неврохормони произвежда епифизата? Суровина за тях е аминокиселината триптофан, която поемаме с храната.

Най-важният неврохормон е серотонинът. Той е посредник на нерв-

ните импулси в мозъка и виновник за доброто настроение.

От него се образува мелатонин, на когото днес се отреждат много функции: потиска преждевременното сексуално развитие; регулира имунния отговор – производството на антитела и активността на Т-килърните клетки; повечето резултати показват и потискащ ефект върху туморогенезата.

Съвременната теория за стареенето предполага, че причина за него е увредата върху нервната тъкан от свободни кислородни радикали. Мелатонинът улавя същите, стимулира и ензима глутатионпероксидаза – може би най-важният антиоксидант в мозъка.

Най-познатата функция на мелатонина е ролята му като регулатор на денонощните биоритми в човешкия организъм. Тъмнината стимулира, а светлината потиска производството на мелатонин. Но епифизата при човека е дълбоко в мозъка. Как светлината достига до там? Какво представлява биологичният часовник?

Пътищата на светлината

Ние имаме биоритми, тъй като има денонощно колебание в количеството мелатонин от светлината. През 60-те години Ричард Вуртман пръв изследвал ефектите на светлината и тъмнината върху епифизата. Приетата от ретината на очите светлина достига до чифт ядра, разположени малко над зрителното кръстовище в хипоталамуса. Тези SCN ядра съдържат денонощния водач на ритъма. Те могат да работят и самостоятелно, но нормално оказват влияние върху епифизата. Светлината потиска ензим, нужен за образуването на мелатонина.

Часовникът на SCN ядрата, всъщност, се състои от два зависими часовника и степента, в която действието им се припокрива, зависи от количеството светлина. Дългите нощи, изглежда, позволяват на часовниците да се отклоняват различно, така че пинеалната жлеза произвежда мелатонин по-дълго време.

Биолозите са открили при хамстери и друг часовник, който е ядро в ретината на очите. Този часовник работи отделно. Той може да се пренастройва, дори когато двойката SCN ядра са увредени. В човека още не е установено точното място на ретиналния часовник, както и връзката му с цялата система, задаваща биоритъма.

Достигналата до епифизата светлина въздейства върху нейните клетки – пинеалоцити, които имат качествата на фоторецептори. Наистина под микроскоп те наподобяват конусите на ретината, но са загубили външните си сегменти. Това ли е третото око?

Имало ли е трето око в еволюцията?

Функциониращо трето око намираме при низшите гръбначни.

Древните амфибии от късния девон имали отвор на черепа и пинеалната жлеза била директно изложена на светлината. По неизвестни причини, жлезата мигрирала дълбоко в мозъка при късните тетраподи и отворът се затворил.

Напълно развито око с леща, стъкловидно тяло и ретина, се наблюдава при някои рептили, гущера *S. occidentalis*, тихоокеанската дървесна жаба и лавровата форма на морската минога.

Нилс Холмгрен през 1918 г. открил светлочувствителни клетки и в епифизата на жаби и акули. При птиците пинеалната жлеза се намира над мозъчната повърхност и под черепа.

Положена дълбоко в мозъка, с фоторецепторни клетки, изгубили своята структура, епифизата на човека все още е чувствителна на светлина. Означава ли това, че жлезата деградира? Вместо това намираме, че нейните клетки са високо диференцирани, подобни на нервните и имат много нервни окончания, чрез които получават и провеждат сигнали. Пое-ла ли е епифизата при човека духовни функции, събудена от еволюционния ѝ сън?

От светлината към просветлението

Езотеричното познание отдавна описва епифизата като свързващо звено между физическия и духовните светове. Наричат я духовно трето око, нашето вътрешно виждане. Символ на просветлението, трето око, се изобразява на челата на Буда, Шива и др.

Според даоизма, мястото на кухината на духа, е в центъра на мозъка, в точка между веждите. Lao Tzu я наричал вратата между небето и земята и насърчавал концентрацията върху нея, за да усетим единството със всички неща.

Най-често епифизата се отнася към Аджна чакра, разположена между веждите. Други я отнасят към коронната чакра при човека.

Третото око е свързано с ясновидството, прекогницията и извънтелесния опит. Често е вярването, че някои практики го развиват. Най-често препоръчваният тренинг е дихателни техники, съчетани с фокусиране на вниманието върху точка между веждите. Някои вярват, че чакрите могат да се пробудят от скъпоценни камъни, за третото око – аметист.

Пинеалната жлеза се образува до 49-ия ден от зачатията. Ако тя е седалище на душата, означава ли това, че духът се въплътява тогава в тялото? Това поражда етични въпроси за абортите над този срок.

В езотериката епифизата се счита за най-мощният и висш източник на етерна енергия, достъпен за хората. Цветотерапията също приема, че видимата светлина се разлага на съставните си цветове в този център.

Практикуващите концентрация, визуализация и медитация, съобща-

ват за зрителни и слухови усещания, издигане над своето его, състояния на религиозен екстаз, видения на други светове и духовни същества.

През 1990-1995 г. американският психиатър Рик Страсман приложил върху 60 доброволци синтетичен ДМТ (диметилтриптамин) и те също описали подобни изживявания. Учените установили, че ДМТ се образува естествено в човешката епифиза и се отделя при сънуване, молитва, медитация, терминални състояния, на 39-ия ден от зачатие и при раждането. Рик Страсман нарекъл ДМТ „молекулата на духа“, нужна на човека за духовните му изживявания.

Увлечени от земните си дела, ние като че ли забравяме, че именно духовното ни е направило хора. Ще потърсим ли искрицата светлина, заложена дълбоко в нашата същност?

Бихме ли повярвали в еволюцията на духа, отвъд чертата на научните представи?

„Тогавя Той се допря до очите им, и рече: Нека ви бъде според вярата ви.“

(Ев. Матей: 9, 29)

Подвижен в подвижното

Ние се намираме в променлива Вселена. Независимо дали сме материалисти или идеалисти, телата и душите ни взаимодействат с нея, обменяйки материя, енергия и информация. Самите ние се променяме и не сме същите във всеки един момент.

Хиляди наши клетки умират и се създават други. Вчерашните познания днес не са достатъчно достоверни. Миналата тъга днес е заменена с радостно чувство.

„Подвижен в подвижното“ – този девиз на кораба на капитан Немо с пълна сила важи за човека и неговата същност.

Въпреки скептицизма нашето тяло акумулира енергия от околната среда и има собствена енергийна система. Тя е в непрекъснат обмен с природата, от нея черпи своите източници. Биоенергетиката на човека не е измислица. Човекът, както останалите живи организми, има своя енергийна система със сложна структура и функция. Във всеки един момент тя поддържа равновесието и пренасочва резервите към нужното място.

Търсенето на тази система само извън тялото дава само половинчати резултати. Нашето биополе е в неразривна връзка с живата материя, достигайки до дълбините на клетката и човешкото съзнание. Самото то е живата същност на материята.

Тук материалистите биха поклатили глава на такива изводи. Но в тях няма нищо чудно – без енергия не би съществувала нито една частица. Ако прекъснем кабела – телевизорът ще спре да предава така интересния мач. Същото е и с човешкото тяло. То не може да съществува без непрекъснатото постъпване на енергия в неговата система.

Човешкото биополе, както и околната среда не са еднородни и метафизично застинали структури. Ние непрекъснато взаимодействаме с всичко около нас – растения, животни, хора. Обменяме с тях не само първична енергия, но също и чувства и мисли. Без да иска, човек се повлиява от тъжната или весела обстановка и това е в буквален енергиен смисъл по правилата на индукцията. Ние сме заразени от блестящата мисъл на оратора

и това значи, че менталните ни полета са влезли в синхрон с авторовата мисъл.

Всеки от седемте слоя от аурата на човека може да влезе в синхрон с други хора и техните идеи. Още повече – имайки в предвид холографския модел на Вселената, ние сме една точка, която е свързана както с елата, така и със звездата и промяната в едната точка оказва влияние върху останалите. Това е релативистичния поглед върху мирозданието, известен на квантовата физика.

Човешкото биополе не само получава енергия, но също отдава и така влиза в енергийния кръговрат на природата.

Как човекът получава енергията? Тук няма да се спираме върху спорния въпрос за източника на природната и вселенска енергия. Може да се каже, че основен такъв източник на заредени частици е слънцето и несъмнено голяма част от енергийните честоти, които възприемат живите организми, са в светлинния диапазон. И това не противоречи на нито една биологична теория.

Енергийни частици се намират във въздуха, който вдишваме и ги наричаме аеройони. Водата също така се облъчва с тях и това е феноменът „памет на водата“. Молекулите на водата се ориентират една към друга със слаби водородни връзки и по този начин съхраняват получената енергия. Същото става и във въздуха между 7 атома кислород. На тази основа е цветотерапията с „цветна“, облъчена на слънце вода. Друга част от енергията се получава с храната и тук цветотерапията също има ролята на коригираща съответния цветен недостиг за даден орган с подходящи храни.

Не на последно място, енергията се поема от главните енергийни централи на биополето – чакрите, които трансформират общата енергия до честоти, които могат да се възприемат от дадената система или група органи, които се контролират от тях.

Така диафрагмалната чакра трансформира от общата честота „жълтата“ енергия, гърлената – синята, сърцето – зелената и пр.

Това води до логическия извод, че в общата енергийна система на човека циркулира както трансформирана, така и нетрансформирана енергия. Нетрансформираната ослепително златиста енергия тече по дължината на гръбначния мозък, като пробужда върховете на чакрите и така те могат да се снабдяват с нужното им количество.

При здрав човек между отделните чакри съществува взаимодействие и авторегулация. Ако дадена чакра има по-малко количество енергия, тя може да поеме такава от съседните, като я трансформира в нужните ѝ честоти за „нейните“ органи.

При болест възниква отслабване и дори блокиране на енергийния поток в дадена област много преди клиничните симптоми. Днес акупунк-

турната диагностика може да регистрира такъв блокаж и дори компютърно да обработи резултата. Създадени са и уреди, работещи на принципа на електромагнитния резонанс, които регистрират биополето в различните му точки и могат да създадат компютърен образ в цветове на по-долните енергийни нива и чакрите. Науката навлиза все по-навътре в чудния свят на човешката енергийна система, може да я регистрира и изучава, а това е огромен напредък в диагностиката и път към холистичната медицина.

Динамиката в енергията важи не само в нашето взаимоотношение със света, тя е и вътре в нас. Тук важи философската мисъл, че никога не влизаме да се къпем в една и съща река. Във сложната енергийна система на човека има невъобразима динамика. Тя е известна в медицината като денонощен, циркаден ритъм на органите, макар да има също месечни и сезонни биоритми. Най-добре този ритъм е обяснен в областта на акупунктурата. В течение на денонощието енергията циркулира от един към друг меридиан, в резултат на което всеки орган или система има свой максимум и минимум на активност. Това означава, че в денонощието енергийните резерви на организма се насочват към един или друг орган в по-голяма степен и енергийния поток в този смисъл не е еднакъв навсякъде по количество и качество. Ние сме изправени пред една гъвкава, саморегулираща се система. Тя обаче се разстройва при пътуване с преминаване на часовите зони, което налага да си „сверим“ биологичния часовник. Същото става и когато е налице блокаж в енергийния поток, водещ до заболяване. Дори да не вярваме в наличието на чакрите, нарушаването на сигналите в даден нервен сплит, регулиращ група органи, води до нарушаване на тяхната нервно-ендокринна и вегетативна регулация и заболяване. А връзката между чакрите, нервните сплитове и ендокринните органи е недвусмислено научно доказана. Всъщност, идеята за „хранителна“ функция на нервните сигнали към органите не е нова – става въпрос за трофичните сигнали на нервно-вегетативната система към органите. Така енергията най-накрая достига до своето предназначение.

Нека сега си представим, че сме една енергийна частица и да пропътуваме чудния път към дълбините на човешкото тяло и его.

Ние виждаме чакрата като фуния, която поема заредените частици и ги трансформира в едноцветни, монохроматични йонни потоци. За нейното функциониране също така е нужна енергия. Един от 10-те най-изтъкнати парапсихолози в света и изследовател на биополето – Хироши Мотояма, смята, че в пъпната – Манипура чакра се синтезира особен вид биосинтетична енергия, която е нужна на чакрите, за да поемат и трансформират външната енергия.

И така, преобразуваната в един цвят енергия се насочва по пътя на меридианите към съответните им органи. Например за сърдечната чакра

това са меридианите на сърцето и белите дробове. Отклоненията в количество и качество на енергийния поток за съответните органи може да бъде установено с апарат за акупунктура дълго преди органичното заболяване.

Превръщането на енергията в монохроматична, каквато е на лазерния лъч, обяснява отличния ефект от лазерната акупунктура за коригиране на настъпилите нарушения.

Носещите едноцветна енергия светещи йонни частици с размери около 60 нанометри са били регистрирани и в кръвоносните съдове от френския микробиолог Наесен с помощта на микроскоп.

Според Виктор Инюшин йоните достигат до митохондриите на клетката, където енергията се складира. В клетката се синтезират нови йони, които поемат обратния път.

Според биофизичния модел на Барбара Ан Бренън йонни потоци има в нечетните слоеве на човешкото биополе от общо 7 слоя. Те циркулират по мрежа, подобна на акупунктурната от първия слой.

Релативистичният модел на Дежан Ракович и групата му в Института за изследване на мозъка в Бостън също потвърждава, че в състояние на медитация, хипноза и др. съзнанието като че ли се измества в акупунктурна система извън тялото, с фиброоптични свойства, йонни потоци с ултранискочестотни мозъчни вълни. Тази честота е 4-8 херца и съответства на тета- вълните на мозъка. Интересното е, че и акупунктурните канали имат същата честота.

На този факт почива лечението с ултранискочестотни вълни, като стремежът е те да влязат в резонанс с болната област и да запълнят недостига.

И така, ние виждаме, че енергийната система на човека наистина съществува. Тя е сложна хармонична структура, която е променлива вътре в себе си, отразявайки и динамиката с външната среда. Тя е посредник между човека и природата. Науката навлиза все по-дълбоко в нейната същност. Но тайнството на хармонията с природата и със себе си е нужно да намерим със сърцата...

Пътят на духа

В днешно време думи като чакри и екстрасенси са посрещани на двата полюса – от присмех до „Може ли да ми отвориш чакрите? Какво ще ми предскажеш?“. Истината за този, който наистина непредубедено я потърси, се оказва съвсем друга.

Има ли чакри наистина?

Те са преоткривани многократно от времето на Ведите до сега. Последният път те са измерени от проф. Валори Хънт през 1980 г. с обикновен ЕМГ уред. Установен е диапазон от електромагнитни вълни, които излъчва всяка от тях. Днес има четвърто и пето поколение апарати, които регистрират нашата аура и чакри и после ги изобразяват по компютърен път, за да бъдат видими за нашите очи.

А-ха. И защо не ги виждам?

Ние не виждаме чакрите и аурата, защото те не са в диапазона на възприемане на очите. По същия начин не виждаме микровълните на печката, вълните на телевизора, на мобилния и рентгеновите вълни.

Като ги има – за какво служат?

Аурата и чакрите представляват единна енергийна мрежа, съединена с нашето тяло. Най-важни места на съединение са пътища в гръбначния мозък, вегетативните нервни сплитове и ендокринните жлези. Така за всеки орган имаме триадата чакра – нервен сплит-ендокринна жлеза. Заедно с акупунктурните меридиани се образува сложна мрежа, по която текат регистрирани от науката частици – биофотони. Функцията на чакрите е да разпределят потоци с такава честота, която може да бъде възприета от съответния орган. По този начин виждаме, че в първия от седемте слоя на аурата има директна връзка с функцията на организма в здраве и болест.

Къде са тогава другите качества на чакрите?

Най-напред всяка чакра сече седемте слоя на аурата и така въздейства и на горните слоеве.

Вторият и третият слой отразяват нашите емоции и мисли. Те могат да бъдат регистрирани от днешната апаратура. Въз основа на това е създадена от Дорис Хънт и Шафика Карагула т.нар. психодинамика на чакрите, отразяваща чертите на нашия характер.

А къде са чудесата?

Ще кажа така – до третия слой аурата и чакрите са атрибут на всяко живо гръбначно същество. Това, което отличава човека, е неговата духовност, проявяваща се чрез по-горните слоеве.

Тук е човешката универсална обич, телепатията, истината чрез „третото око“, връзката с Бога.

Всеки има тези слоеве и чакри. На практика чакрите функционират съвсем нормално до трети-четвърти слой, те не са запушени. На седмия слой е човешката карма, а 5-6 слой са проява на монадата душа-дух, за която ще стане дума по-късно. Всеки човек има карма и монада, но не ги усеща.

И така – можеш ли да ми отпушиш чакрите?

Днес съществуват най-различни курсове с това примамливо обещание. Какво се получава обаче? Кандидат-чудотворецът получава така желаното отпушване. Би могъл да се чувства здравословно добре – зависи коя чакра към кой орган съответства. Би могъл да има екстрасензорни усещания от тази чакра. И след това вратата се затръшва, защото не е готов.

Отива въпросният клиент отново и пак получава временен статут, плащайки луди пари. Защо се получава така? Духовните тела на човека и чакрите трябва да се развиват естествено, ако така сме решили. Никой не може наготово да ви даде духовно развитие. Ако ангелите можеха да говорят, биха ни казали: „Как така? Без грам труд, без преодоляване на греховете и духовните недъзи, без изчистване на духа чрез молитва и покаяние, без изчистване на кармата? Всяка една духовна степен трябва да се заслужи с много пот и сълзи. Тук няма хакери.“

Ами, щом не могат да ми ги отворят – ще пробвам сам! Но как?

Колкото и да е скептичен моят събеседник, отговорът е – да, може. Така трябва. Първата стъпка на избрания духовен път е самопознанието. Нужно е да се погледнем отстрани и да видим какви черти на характера имаме – кои са лоши привички, кои – неправилни, натрапливи възгледи, кои постъпки са били лоши спрямо ближните и могат ли те да се оправят.

Паралелно с това духовният човек трябва като малко дете да се на-

учи да усеща – себе си, природата, другите хора. Да вдишва енергията на слънцето и природата и така да укрепва духовно и като растение да си издига енергията нагоре от краката до главата, пробуждайки заспалата си духовност.

В един момент търсещият ще пробуди един... поспаланко в сърдечната си чакра. Това е безсмъртната част на душата, вътрешния ангел-хранител, съвестта. Той е като един пътник с куфарче, където са записани делата от миналите ни прераждания. Макар и не с лист и молив, ангелът записва и настоящите ни грехове и добри дела.

Той ще се зарадва и ще си протегнем ръце. В седмия слой на аурата е нашата карма – що за бъркотия сме сътворили дотук. Там е и житейската програма. Това не означава обаче, че всичко е предрешено. Монадата човек-ангел или ако искате – душа-дух, има проява в пети и шести слой на аурата и там е битката за духовно развитие, за изчистване от греховете.

Кой ще ни помогне тогава?

Отговорът е – Свети Дух! Съединявайки се с вътрешното си Аз, ние отключваме връзката с Отца.

В Евангелие на Йоан е казано, че в сърцето Иисус ще стори обиталище, откъдето да се свързваме с Духа. Оттам ние ще получим поучения, духовни дарби-харизми, целебен елей за духа и тялото и ред други. Светият Дух не е фикция – има го описан в много религии и е ослепителнобяла гореща колона Светлина. Той има качествата на личност – наставлява, наказва, дарява, отнема, лекува и пр.

Триадата дух-душа – Свети Дух трябва да бъде поддържана с редовна молитва – така енергийната връзка ще е здрава и постоянна.

Това ли е да си екстрасенс?

Отговорът е – не. Това е да станеш духовен човек, достоен за подражание. Всеки може да постигне самопознание и да има връзка с вътрешното си Аз. Оттам насетне е един труден и неизвестен като време духовен път. Посветилият се на него, трябва да изчисти греховете и кармата от всяка една чакра, търпеливо и сърцато да върви нагоре по духовната лествица, както св.Йоан Лествички от 7 век е описал. Въпреки архаичните думи, смисълът е именно да третираме отрицателното като нещо поправимо, оприличавайки го с бесовете. Тъй се стига на 25 от 30 нива до смиrenomъдрието – човек е намерил мир, хармония и връзка с Бога.

Екстрасенс е общо понятие за паранормалните качества на човека – един може да е добър телепат, друг – ясновидец, трети – лечител, четвърти – вижда кармата, пети – възприема Божието слово и много други. Ясно е, че лечителят може да не е ясновидец и обратно.

Ами ако не искам да ставам такъв? Може ли да се спре?

До нивото на сърдечната чакра – да. Но искрено се съмнявам, че онзи приятел отвътре ще ви остави на мира.

И какво станало после? – дърпа ме за ръкава едно любознателно дете. Пътят на духа е безкраен. Но една от стъпките му стига до Орфей. Трябва да се гордеем с духовните си предци и да им се поклоним, защото те поставиха Началото.

Тайните на оракула

...Александър Македонски влезе в светилището на Дионис. Жреците го очакваха. Славата на Перперикон беше достигнала до него, преди да реши да тръгне срещу персите. Главният жрец направи възлиянието на вино върху олтара и от него лумнаха високи пламъци. Какво казваха пламъците? Наистина ли щеше да завладее света?...

Възможно ли е жрецът действително да е правил предсказания? Също и легендарните сибилите?

Днес може да приемем, че това е възможно, ако приемем хипотезата на Дейвид Бом и Карл Прибрам за холографската Вселена, в частност – човешкия мозък и дори ДНК.

Според Д. Бом работата на мозъка не е само в импулсите на невроните, но описва холографска мрежа. Свойствата на холографската мрежа са да кодира и декодира информация, превръщайки я достъпна за сетивата.

Сега нека си представим жреца и бележития войн, застанали един срещу друг. За да разбере съдбата му, оракулът трябва да „прочете“ онази информация, която се намира в седмия, последен слой на аурата, където са записани кармичните зависимости.

В множество езотерични школи от древността до наши дни се повтаря една и съща структура на слоевете на биополето и седмият е мястото, където „ни е писано“.

Барбара Ан Бренън го описва като златни пайети, като видеолента, на която е записана информацията.

Как оракулът може да прочете тази тъй съкровена част от егото? Това е възможно, имайки в предвид принципа на мигновената връзка в холографската Вселена. И двамата са част от цялото, за което не важат законите на пространството и времето.

Издавайки в резонанс с точно този слой на аурата, жрецът възприема тази информация.

Потвърждение на тези хипотези намираме и в работата на молекулярни биолози, генетици и лингвисти, обединили усилията си в изучаване

тайните на генома.

Според П. Гаряев, Р. Пекора, Глен Рейн и др. гените не са единствено материя, но в голямата си част са поле, където се съхранява в холографски вид генетичната програма.

Нещо повече – П. Гаряев успял да изолира светлинния дубликат на ДНК и да го регистрира. Според него генетичната програма на индивида съдържа не само външните черти и характера, но дори и кармичните отношения. Виждаме, че намираме отговори в дълбините на клетката за дълбините на духа. П. Гаряев дори успял да запише на компютър генетичната програма и да я преобразува в аудио-визуален файл.

Получената в мозъка на оракула информация може да се преобразува – декодира във видими за сетивата данни. Този процес се нарича визуализация. За него е необходима някаква плоскост, на която да се проектират картините – независимо дали пламъци, повърхност на вода или най-обикновена плочка. Това се нарича мисловен екран.

Как става възможно това? Отговор намираме в т.нар. фигури на Лисажу. Това е графиката, която описва наслагващи се хармонични трептения.

Тук става дума за хармонична осцилация между излъчената информация и частиците на повърхността, подобно на екран на телевизор.

Пророчеството е изречено. То може да се изпълни или не, или пък не по точно този начин, но това е генетичната програма на великия пълководец. Неговата свобода е да се вслуша в пророчеството и да го изпълни по свой начин. Това е свободната воля.

Истината за нас е в самите нас. Само трябва да имаме достатъчно вяра и сърце, за да я почувстваме.

Тайнствата на сътворението

„В Началото беше Слово...” (Ев. Йоан 1:1)

Макар човешкия геном да е разгадан, ДНК продължава да изумява учените. Някои от тях са склонни да твърдят плахо, че ДНК е сътворена. Информацията, която се намира в нея, в голямата си част е записана в полето, което я обгръща. Освен, че в нея има цифровото понятие за нула, генетичната информация има лингвистичен характер – тя е записана като думи, може би на древен праезик. С право можем да кажем, че четем книгата на Живота! Тези думи текат като на лента на информация от новините, променят се. Живата ДНК съвсем не е тази застинала спирала от уроците по биология.

Всичките тези твърдения са предмет на дискусия от екипа на академик П. Гаряев, шведски и канадски учени. Създадено е ново направление в науката – вълнова генетика. Генетичната информация съдържа изумително количество данни – план на организма, кои, колко и какви клетки с каква функция да има. Не на последно място в нея са закодирани бъдещите заложби на характера, структурата на личността.

Опитите върху земноводни са показали, че вълново-генетичната информация може да бъде сканирана с лазер и записана в аудио-визуален файл, който да има лечебно действие. Нанокomпютърът на клетката ДНК дава командата за възстановяване и тя се изпълнява.

Как може да преосмислим сътворението на човека като плът, дух и душа в светлината на тези открития? Как да съвместим езотеричните и религиозните представи с тях? При зачатието идва генетичната информация от родителите, но пренареждането и избирането кои гени да се включат, се определя от вълновата генетична програма, която пристига от... Небесата!

ДНК на така създадената клетка започва да работи, да се дели и умножава клетките и специализира тяхната функция до закодирания модел на човека. Това става до 40-ден, когато е завършила органогенезата. В груб вид е съграден първият слой на аурата, отговорен като матрица за организма.

В този момент в сърцето пристига безсмъртната душа от Бога и започва като добър стопанин да сътворява своя дом. Блясва съзнанието в нероденото дете, отпушват се сетивата, мозъкът започва да функционира като разум, зараждат се чувства. В груб вид започват да се изграждат вторият и третият слоеве на аурата – на чувствата и мислите.

В целия този процес седмата чакра на плода е отворена. Налице е директен контакт между Божественото и душата. Безсмъртното ядро в сърцето изприда основните черти на личността според Божия план, който е заложен.

Това става до 4-тата година, когато седмата чакра се затваря. Тогава се прекъсва връзката с Небесата. В резултат връзката между личността и безсмъртното ядро изтънява до степен на... съвест, вътрешен глас.

Горните четири слоя на аурата се оформят приблизително до момента на пълното съзряване на 18-тата година.

На седмия слой като финал душата отпечатва причинно-следствените връзки от минали прераждания и плана кои могат да бъдат отработени.

Колкото повече егото ни затъва в материалното и загърбва духовното, толкова повече връзката с вътрешния ни Аз заглъхва, образува се твърда и дебела обвивка и връзката изчезва. Така загубваме не само връзката с Божественото, но и със самите себе си.

Потърсилият духовното човек се опитва да поправи белята, която сам си е сторил. Пробуждането на духа и възстановяването на триадата Бог-душа-личност е дълъг процес, който изисква пълна отдаденост и вяра. Пречупването на закостенялата обвивка на егото е съпроводена дори с болка, прилича на родилните мъки от излюпването на едно яйце.

Възстановеният контакт внася... Светлина в ДНК! Генетичната програма започва да работи в режим на подобрение. Процесите засягат не само чертите на характера, но и самата плът!

Този процес е описан от нашите православни монаси-исихасти като Теодосий Търновски, патрирах Евтимий, Иван Рилски и Киприян. Практическият начин на мълчаливата молитва води до т.нар. „обожение”, просветляване на плътта и духа. Пробуждат се и духовните качества на човека – т.нар. харизми. Ето защо в Средновековието тази духовна практика е привлякла над 300 ученици в Килифаревския манастир. При турското робство само св. Иван Рилски и учениците му останали като единствени представители на практическото християнство.

В Началото бе Слово! Вълново-генетичната програма, дошла чрез Светия Дух, не е отричане от духовното, а все по-дълбокото богопознание! Божието Слово дава плът и дух на човека чрез тази свещена Светлина!

Амин.

Трактат за духа

*„Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух,
не може да влезе в Божието царство”
(Ев. Йоан 3:5)*

Какво представлява духът? Има ли той определено място в тялото на човека? Този въпрос е задаван неведнъж без задоволителен отговор. Къде е връзката между духовното и материалното?

В дебрите на мозъка

Сякаш побързала да се застрахова, науката на 20 век беше обявила за кощунство дадена функция на висшата нервна дейност да бъде отнесена към определена мозъчна структура.

Молитвата като духовно изживяване представлява медитация, насочена към Бога. Днес механизмите на медитацията се разкриват пред учените със средствата на новите технологии за сканиране на мозъка, познанията в областта на неврофизиологията, програмирането и лингвистиката.

Известните физици Ракович и Коруга над десетилетие изучават феномена на медитацията. Те установили, че не всички мозъчни структури работят на една и съща честота. Центровете в дясната мозъчна инсула работят с делта и тета вълни и имат отношение към началото на медитацията и механизмите на запаметяването.

С позитронно-емисионна томография PET-scan е установено, че занимаващите се с медитация имат повишена активност и дори хипертрофия на същите центрове, както и на префронталната кора.

Активирането на префронталната кора е налице, тъй като при медитация има концентрация на вниманието. Друго обяснение е връзката на тази област с Аджна чакра – нашето „трето око”.

Следващото място, обвинявано за място на духа е епифизата. Десетилетия наред тя се е считала за инертна структура, която закърнява във зряла възраст.

Електронната микроскопия обаче установи сложна структура от неврони и светочувствителни клетки – пинеалоцити.

Неврофизиологията описва важната функция на жлезата в биоритмите, произвеждаща мелатонин и серотонин. Дори се появиха таблетки с мелатонин за безсъние.

Рик Страсман в книгата си „ДМТ – молекулата на духа” описва влиянието на още един продукт на епифизата – диметилтриптамин върху доброволци, приложен венозно. Те имали медитативни видения.

Възможно е центровете в дясното слепоочие да активират епифизата и тя да произвежда ДМТ, служещ като невротрансмитер в състояние на медитация.

Светочувствителните клетки на епифизата биха могли да предават получените медитативните образи към зрителната кора по нервни пътища, добре известни на науката.

Тъй като образите не идват от очите, те се проектират като усещане не пред, а зад окото, възприемани директно от мозъка.

От друга страна езотеричните школи в света твърдят за връзката на епифизата със седмата чакра, участваща в медитацията. Професор Валори Хънт говори за т.нар скаларна вълна на медитация, произлизаща от тази област. Тя намери за интересна хипотезата ми, че мозъчният пясък, намиращ се в епифизата може да бъде източник на това явление. Прашинките мозъчен пясък вибрират с делта и тета вълните и произвеждат резултантна скаларна вълна. Тя се усеща от медитиращите като „стълб, колона на медитация” над седмата чакра.

Както се вижда, връзката на човека с духовното по пътя на медитацията засяга редица мозъчни структури, невромедиатори и дори биофизични феномени. Но това не е достатъчно епифизата да бъде обявена за орган, контролиращ цялата мозъчна дейност, характер и психика.

Издирване в биополето

Въпреки все още мистичната или nihilistic нагласа на масовата аудитория, днес биополето се разкрива пред науката като сложна енергийна мрежа със своя структура и функция.

Ние не виждаме биополето, но то може да бъде измерено на принципа на обратната биологична връзка и компютърно изобразено.

В езотериката е класическо схващането за седем слоя на аурата и седем главни чакри, които я контролират.

Най-академичното описание на тези слоеве е направила Барбара Ан Бренън в книгата си „Ръце от светлина”. Според нея биоплазматичното тяло е посредник между нашето тяло и его. То не е хомогенна субстанция, макар да е газов флуид с електромагнитни свойства.

Нечетните слоеве имат мрежа, по която протича енергия и информация, докато междинните са аморфни. Пример за това е първият, най-близкият до (и в) тялото слой. В него е включена акупунктурната мрежа на организма, която се контролира от чакрите.

В акупунктурната мрежа тече... светлина! Това са т.нар. биофотони с размер 60 нанометра и скорост 2-5 метра в секунда.

За компютърният специалист не е изненада светлината да пренася информация – та нали най-добър пренос на данни става с оптичен кабел.

В същия ход на мисли чакрите могат да се оприличат на модулатори на сигнала, разпределящи енергията и информацията към дадена телесна област.

Днес науката е склонна да приеме, че първия слой на биополето отразява сумарната биологична активност на организма и има значение за здравето.

Следващите 2 слоя – емоционален и ментален, отразяват мозъчната дейност и могат да имат значение в областта на психологията. Те не могат да бъдат разделени при тяхното измерване, но са достъпни за компютърно изобразяване.

Джон и Ева Пиеракос са авторите на т.нар. психодинамика, основана на измерването на чакрите. С точност, значително по-добра от четирите неврологични типа по Павлов, могат да се опишат определени черти на характера.

Това може да послужи в областта на психотерапията на личността.

Отвъд тези 3 слоя на биополето, обаче, науката е безпомощна. Описанията на сензитиви, които могат да ги виждат, дават оскъдна информация. Те са свързани с понятия като обич в универсалния й смисъл, религиозен екстаз и кетерната матрица на съдбата ни в седмия слой.

Несъмнено горните слоеве на аурата участват в духовните изживявания на човека. Но дали са дух или по-скоро структури, които го ползват? Защо трети, пети и седми слой имат същата мрежа като акупунктурната и какъв енерго-информационен обмен се извършва?

Въпросите потъват в сърцето, за да намерят светлия му отговор.

Издирване в сърцето

„В мен, сърцето и душата..” Прав ли е бил Ботев? В опитите върху 100 йоги-доброволци изтъкнатия учен и парапсихолог Хироши Мотояма регистрирал с фотодетектор светлинно излъчване, при концентрация на изследваните върху сърдечната чакра. Възможно ли е това да е феномен, излъчван от духа?

Или колкото и да се опитваме, трябва да търсим с духовните категории на религията и психологията?

За да разберем същността на духовното, следващата ни спирка е древен Египет.

Египтяните имали доста сложна представа за духа, като категориите, които използвали не винаги намират аналог в съвременните ни представи.

Отделните компоненти на духовното включвали Ба, Ка, Анкх, Име, Сърце, Сянка.

Ка – това е индивидуалната жизнена сила, която бог Кхнум създал на грънчарското си колело. Тя се въплътява при раждането в Сърцето – Иб и е онова, което различава живото от неживото. Храни се със жизнената сила на храната и за това египтяните имали наздравича: „За твоето Ка!“ Тя е не само жизнена енергия, но и личността, индивидът с неговата интелектуална и духовна сила, памет.

Ба – тя е подвижен елемент на духа, съединен с Ка в Сърцето. Изобразява се като птица с човешка глава. Притежава памет и индивидуалност. Съществува от началото на живота на човека, „знае“ го. Това е връзката на човека с Божественото.

Египтяните вярвали, че човек трябва да следва сърцето си, вършейки добри дела – Маат и избягвайки лошите – Исефет.

При смъртта индивидуалния дух – Ка се среща със своята божествена част – Ба и сърцето му се премерва за делата, които е извършил. Ако е вършил добро, сърцето и индивидуалния дух се запазват, ако е вършил зло – унищожават се и това е втората смърт.

При това отсъждане бог Нефехбау отнемал или давал Кау-качества на личността.

Цел на духовния път на египтяните било да запазят слети Ба и Ка в т.нар Акх – синоним на духове – предтечи, „сияйните“. Много прилича на нашите светци.

Египтяните отдавали значение на името като компонент на духа. Бог Пта дал име на всичко при сътворението. Всяко новородено веднага получавало име. Считало се, че при бъдещото възкресение трябва да се извика името на мъртвеца. Отдавало се значение на съхраняването на доброто име в паметта на поколенията.

Сянката – представлява по-скоро аурата на човека или неговата астрална проекция. Тя предпазва тялото, но самата тя също трябва да бъде предпазена.

Съвременни аналогии

Макар сравнителния подход на Де Йонг да не дава много плодове, можем да открием аналогии в редица моменти на египетското мислене.

Такава би била триадата от християнството: тяло – душа Ка и дух Ба.

От областта на психологията и психоанализата аналози намираме в

представите за личност и ядро на личността. Ако ядрото е като слънце, то короната му е индивидуалната личност. Ядрото-Ба е връзката ни с Божественото.

Това е онази искрица, която се намира във всеки от нас и чака да бъде пробудена.

Качествата на ядрото Ба да се движи също го оприличават и с кармичното око, което регистрира човешкия живот и накрая отсъжда.

Макар Ба да изглежда „по-горен” от Ка, египтяните настоявали за пряката му връзка и командване дейността на тялото. В някои езотерични школи се говори за т.нар. срединна точка на нивото на сърцето, която командва биополето и цялата енергийна система на човека. Съвсем не изглежда случайно „Витрувианският човек” на Леонардо Да Винчи, изобразен с разперени ръце в кръг. Там срединната точка е разположена в златното сечение, сърцето. За компютърния специалист е очевидно, че командващият център е най-лесно да бъде на място, достъпно за всички части от периферията, които да ръководи.

И този пренос на информация става чрез чакрите – модулатори на сигнала, като сигналът е светлинен, осъществяван от биофотоните, циркулиращи в акупунктурната мрежа.

Това е безсмъртното ядро, това е

Светият Граал

Йоан 6.63: Духът е, който дава живот, плътта нищо не ползва.

Да – живото е одухотворено, иначе няма да е живо без своето Ка.

Безсмъртното ядро е това, което наричаме съвест, вътрешен глас. То не е измислица. Пробуждането му е процес, който изисква вършене на добри дела – Маат. И резултатът е пробуждането му в Сърцето-Иб:

Йоан 14.23: Ако Ме люби някой... ние ще дойдем... и ще направим обиталище у него.

Сърцето – обиталище на Божественото, негов свещен съд...

В процеса на преоткриване човекът Ка търси дълбоко в себе си своето Ба. Оглежда се като в криво огледало и решава да изкорени недъзите в духа си, обръщайки се към светлината – Ра.

Научава се да контактува със... съвестта си. Става добър човек. Малко ли е това?

В един момент искрицата Ба се пробужда и го съединява с Божественото. Ето защо:

Йоан 14.10: Думите, които ви казвам, не от Себе си ги говоря...

Светият Дух изпълва търсеция духом със сила и вяра.

Йоан 7.38: Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му...

И не може да бъде измерен:

Йоан 14.17: Дух на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда, нито го познава.

Затова потърси, читателю:

Там – дълбоко в същината ти лежи едно малко зрънце, дето сам Бог Отец е посеял с любов!

И ако е станало кълн, що кълни – значи си избрал Доброто и Светлото Му Начало.

И ако е станало цвят, що цъфти – то е алената вяра, що пулсира в кръвта ти, чувствата и мислите и зове към промяна.

И ако е станало ослепително бяло пламъче – то е Божията Истина, Свещената Светлина, дето те изпълва целия. То е непресъхващият извор на Отца.

Бъди Светлина!

Амин.

Трактат за духа – 2 част

И така, всеки човек според вярванията на древните египтяни има индивидуален дух Ка и безсмъртно ядро Ба.

За по-голяма яснота започваме изложението на тези вярвания от смъртта.

Тогава индивидуалният дух Ка е подложен на съд за делата – добри или лоши. Безсмъртното ядро му се явява като триъгълник с око и записва случилото се.

Не е ли това индивидуален акт?

Най-малкото в този момент присъства Свети Дух, който е слят с безсмъртната душа Ба.

Какво се случва после? Вариантите са много.

В най-лошия случай духът Ка е вършил толкова злини, че е негоден. Той бива унищожен.

В повечето случаи Бог отнема или придава кау-качества на душата и това е Божият план за следващото прераждане. Възможно е тази промяна да касае и да е записана в безсмъртното ядро Ба.

В редки случаи духът Ка е завършил целия цикъл от прераждания и остава слят с ядрото си Ба. Това е еквивалент на нашите светци.

Съществува ли индивидуалния дух Ка след тежката присъда? Възможно е той да остава на повърхността на ядрото Ба, за да разпознаем нашите близки, дошли да ни съветват в някои специални моменти на нашия живот или Задушница.

Но ако някой роднина се прероди, тогава би следвало този индивидуален дух да изчезне, да остане като запис в ядрото и да отстъпи място на новия индивидуален дух.

Тогава би следвало индивидуалният дух на нашия скъп починал да изчезне. Това обаче не се получава, тъй като прераждането отнема повече от един живот и ние не можем да регистрираме този момент.

При раждането индивидуалният дух от миналия живот съществува само като запис в безсмъртното ядро Ба.

Новият индивидуален дух е като лист бяла хартия.

Според тантра-йога базисната чакра има четири венчелистчета – това са потенциалните дарби на човека, от които трябва да израсне духът му.

Божият план се разполага в горния слой на аурата – монадичното тяло, където индивидуалният дух Ка контактува с ядрото Ба.

Отделно в най-горния слой – каузалното тяло, се намират кармичните зависимости.

Има ли връзка между житейската програма и кармата?

И да, и не. „Изгорената” или новосъздадена от предния живот карма може да помогне или затрудни Божия план-програма за живота ни.

Ние можем да срещнем както съмишленици, така и врагове, които сме си създали.

Може ли Божият план да бъде разчетен и коригиран от науката? Отговорът е отрицателен. Днешната апаратура може да измери етерното, емоционално и ментално тяло на нашата аура. Можем да получим изводи за здравословното и психологично състояние на човека. Но следващите нива са недостъпни за науката, тъй като са субстрат и функция на духовни категории.

Означават ли Божият план, че всичко е предопределено? Отговорът е отрицателен.

Човек има свободната воля да върши добри или лоши дела, да укрепва или създава нови връзки, да напредва в духовното.

Ние не сме програмирани роботи. Дълбоко в нас шепне безсмъртното ядро – нашата съвест. То ни води за ръка към светлото и доброто, кара ни да си спомняме защо живеем.

И ако наистина сме разбрали смисъла и целта на живота си, това е най-голямата Му награда.

Ние сме осъзнали себе си и сме тръгнали напред, озарени от Светлината.

Бог гледа право в душата ни – мъдър, величав и истински!

Амин.

Трактат за духовното море

Стоя пред необятното море и вълните идват на приливи и отливи.

Важен е приливът. Той те повдига и плавно те спуска да стъпиш в материалното. Чувстваш се тежък от възприетото познание.

Мъдър е отливът. Той е нужен, за да разбереш усетеното и да стъпиш на друго духовно равновесие.

Не роптай, че не идва следващата вълна! Може да не си готов за нея!

Има различни духовни вълни. Чакал си нормална вълна, трудил си се за нея и се радваш като малко дете на постижението. Но най-често не става така. Духовното няма план и срок.

Има силни вълни. Такава вълна те въздига, хласка, не знаеш къде си от неочакваното прозрение. Но ако не разбереш смисъла, може да потънеш в дълбините.

Ласкави са малките вълни. Духовното постижение е толкова дребно, че не му придаваш значение. Но точно малките трудни стъпки те правят стабилен.

Духовното не е състезание, спринт. Ще се затичаш, ще се спънеш в някой клон, ще си счупиш крак и ще лежиш месец. През това време онзи другар с бавните стъпки ще те е задминал двойно.

Не бързай! Временният успех не е траен. Мъртвото вълнение ще те завлече в началната точка, а може и по-назад.

Защо да бързаш? Наслаждавай се на гледките в духовното море, на вълшебните промени и тези, които прави в душата ти. Виж как в теб расте духът, расте и се разлиства, за да разцъфти при просветлението! Това е толкова красиво и божествено! А иначе прибързаният може да остане като едно разплакано дете на брега на морето.

Необятно е духовното море и неведоми са вълните, които ще дойдат при теб. Посрещни ги с храбро сърце! Усети с духа си духовното! Бог е във всяка прашина и пръска, във всяка стъпка нагоре! Върви и повярвай!

Амин.

Трактат за еволюцията на духа

В днешно време за мнозина просветлението е фантазия, а пътят към него – празно занимание, което не носи нито слава, нито пари. Бърка се просвещението с просветлението. Ако първото е присъщо на разума, второто е атрибут на духа. Просвещението несъмнено е елемент на просветлението, но не е него. Жаждата за духовно знание е присъща на този, който търси отговорите за себе си и своята душевност.

Но за знаещия това не е достатъчно. Той трябва да направи следващата крачка – крачката на вярата. Да прозре незримото, да разбере, че духовното не подлежи на научни описания и закони, а се усеща само с духа.

Съвременното общество изглежда е забравило, че ние като човеци имаме дух и той не е константна величина, която не подлежи на промяна. Ние сме загърбили духовната си еволюция, вторачени в еволюцията на машините. Критерий за успех за нас са славата, парите и властта, а духът е избутан там някъде – в къшето да си стои и да не пречи.

Духовната еволюция е замръзнала на нивото на векове назад във времето и изобщо не забелязваме това.

Игнорирането на духа в историята на човечеството е водила и води до войни и бедствия. Лишеното от смисъл човешко води до нечовешки и жестоки идеологии и морален крах, Содом и Гомор в наше време.

В стремеж към материално благополучие, ние сме загубили светлината вътре в себе си и сме слепи за светлината извън себе си. Загубили сме връзката с духа си, загубвайки връзката с природата и Бога. Затворили сме се сами в пещерите на невярата и безразличието. Безразличие пред себе си като същност, пред природата и Бога, който за нас е някакво овехтяло изображение в църквата.

Еволюцията на духа започва от възстановяването на тези връзки, което протича почти паралелно. Себепознанието върви заедно с възстановяването на усещането за света и Бога.

Търсещият ще се запита кой е, каква е житейската му цел, какви недъзи има за изправяне. Ще се изправи пред кривото огледало и ще се пог-

ледне с очите на истината. Заедно с това ще се отворят духовните му очи, за да прозре Божията светлина във всяко творение и да приеме Божественото като морален коректив. Той ще разбие черупката, която е градил между егото си и безсмъртното си ядро на духа, наричано съвест, вътрешен ангел-хранител и пр. Невидимият му собствен дух ще протегне ръка и ще го поведе полека по духовната пътека към единение с Божественото – една ослепително бяла гореща колона Светлина. Може да трае години този път, но си струва, защото носи смисъл и цел на растящия еволюиращ дух. Човешкият дух ще усети своята цялост и единение с всичко, което го обгръща и е пропито с Божията Светлина.

Ключ в целия този процес е възприемането на Светлината в буквален и метафоричен смисъл. Молитвата към Светлината зарежда плътта и духа едновременно. Частиците биофотони буквално зареждат както нашите клетки, така и духа ни. Епифизната ни жлеза се пробужда от вековен сън и произвежда диметилтриптамин, нужен за единение с духовното.

Духът еволюира, разбирайки своите качества и недъзи. Той започва да усеща духовни неща в незримото. Светият Дух му придава нови качества, наричани също така харизми.

Вътрешният път на духа изглежда незрим и ненужен за околните. Но просветленият отвътре е започнал просветление и навън. Сърцето му е обиталище на синапеното зрънце на Светия Дух и в него гори пламъчето, от което може да се разгорят пламъците на духовната еволюция в целия свят!

Човечеството заслужава друга съдба, а не потъване в морална деградация и зло! Неговата съдба би могла да бъде възвръщане към духовните му корени и развитие на духа, възвръщане към единението със себе си, природата и Бога!

Амин.

Трактат за преражданията

Има или няма прераждания? Този въпрос изглежда зададен неправилно. Човекът винаги се е вълнувал за безсмъртието на духа, независимо от религията си.

Всичко ще дойде на мястото си, ако схванем, че има настояща човешка душа – нашата личност в това прераждане или егото и дух – безсмъртен, събрал в себе си като на диск с данни нашите прераждания. Ние наричаме духа с различни имена – съвест, вътрешен ангел-хранител и др. За по-голяма яснота го наричам ядрото. То е в областта на сърдечната чакра, но не е тя, нито сърцето като анатомичен орган. Ако ядрото е слънце, неговата корона е личността ни, егото.

Двете части Ка и Ба според египетската митология работят заедно като монада.

В ядрото са записани като на клъстери нашите прераждания, подобно на епизодчета от филми. Избрано е най-важното, съдбовното, кармичното, за да си извлечем поуки.

При съзряването на плода в утробата най-напред се образуват анатомичните структури, които да поемат ядрото и то отива на мястото си – обиталището си около 40-ия ден. В началото тази програма за развитие е съединена все още с Божественото и детето може да комуникира с него, докато фонтанелата се затвори. Тогава монадата дух-душа поема автономна функция.

В началото тези структури не са отделени една от друга и взаимодействат по-пряко. Така е възможно до четвъртата си година детето да си спомня откъси от минали прераждания, да говори на чужд език или да разказва измислени истории. С оформянето на личността вече се образува обвивка, която пречи за директния контакт с безсмъртния ни дух и на свой ред – с Божественото. Понякога съвестта и интуицията успяват да преодолеят създадената от нашето твърдоглавие бариера и да предупредят за едно или друго гордия носител на тялото.

Записите в духа ни са недостъпни, докато не си вземем поука и започнем да топим тази бариера, връщайки се към вярата и съзнателно коригирайки своите недъзи-грехове.

Макар и да имаме внесена от ядрото житейска програма, ние имаме свободната воля да я изпълним или не. Тази житейска програма се основава на предишните успехи и провали, както и на общия план за духа, нацията и човечеството като цяло. При смъртта става точно това – Божието Око сканира живота ни като епизоди от филм, оценява ни и записва в ядрото. Въз основа на това се пресмята кое е изпълнено и кое – не, какви нови възможности за развитие може да има и пр. Това е първият съд над душата, за който има символи в религиите като една теглилка за греховете.

При раждането тази житейска програма влиза във взаимодействие с кармичните записи, които пречат или помагат за изпълнението на програмата. Създават се и нови кармични връзки.

Именно тук идват записите от миналите ни животи – да разберем кармичната връзка, която ни пречи в този живот. В някои случаи това е възможно чрез регресивна хипноза от специалист. В други случаи даден отрязък от прераждане се появява при същото травматично събитие или подобно на него. По-трудният начин е самохипнозата – търпеливо и трудолюбиво да разгърнем миналите скрижали и да запишем клъстерите от базата данни в духа. Това може да отнеме много време – месеци и дори години, но ще е най-вярното разкриване.

Разбрали кармичните си грешки, ние можем да ги поправим. Понякога е достатъчно покаяние за греха, а друг път да поемем съзнателно поведение спрямо засегнатата личност в сегашния живот.

Отварянето на черупката и влизането в ядрото става с водителство на безсмъртния ни дух и трябва да внимаваме кога и какво той ни дава. Своеволието може да доведе до т.нар. междинно състояние, при което сме заседнали в минал живот и игнорираме сегашния. Това се бърка с шизофрения, но има много разлики.

При междинното състояние ние не сме велики личности, а най-често обикновени хора от миналото. Възможно е да няма известни исторически събития или човекът да е бил доста далеч от тях.

Ако имаме например един шивач от Единбург, той ще знае как е изглеждал градът тогава, какви дрехи е шил, какви роднини е имал и в какви взаимоотношения е бил с тях. Той би мразил англичаните, но може да не е участвал в битката при Кулоден. Той не би могъл да знае какво става във Испания и Италия, понеже за него тогава те били невъобразимо далече. Би видял живота си като откъси на сцени от филм, но пропити с цвят, мирис, вкус, чувства и мисли. Това далеч надхвърля възможностите на днешното кино като запис.

Ясно е, че при разкриването на прераждане трябва да имаме самоконтрол и самодисциплина на нужното ниво. Това не е забавление, а сериозно начинание, изискващо много труд.

Защо е всичко това? Защото монадата душа-дух трябва да възвърне своето взаимодействие и на свой ред да стигнем просветлението, а това е единението с Божественото. Така се създава личната триада Душа – Дух – Божествено в хармония.

Амин.

Трактат за светлината и просветлението

„Рече Бог: да бъде светлина...” (Битие 1:3)

Светлината е обожествявана от незапомнени времена. Синоним е на доброто и антипод на злото. Случаен ли е духовният стремеж на човека към просветление?

Светлината е животрептящият извор за нашето тяло и его.

Защо търсим светлината? Затворени в пещерите на бетонните си жилища и на изкуствено осветление, ние забравяме, че сме част от природата и се подчиняваме на нейните закони.

Фотоните на светлината проникват неуловимо в нас чрез храната, водата и въздуха, но също и през акупунктурните точки на кожата.

Те циркулират в акупунктурните меридиани и достигат до живата клетка. Ето защо: „...и животът бе светлина на хората” (Ев. Йоан 1:4)

Ние сме изтъкани от светлина, която тече по сложната енергийна мрежа на нашето тяло.

Най-накрая фотоните достигат до епифизата на мозъка и се произвежда „хормонът на щастието” – серотонин.

През нощта и зимата епифизата произвежда мелатонин.

Светлина и тъмнина, добро и зло, просветление и мракобесие – защо е така?

Енергийната мрежа на човека се отнася не само за неговото тяло, но и за ефирните му тела и дух. Ето защо Йоан казва: „*Истинската светлина, която осветлява всеки човек...*” (Ев. Йоан 1:9)

Цивилизацията ни като че ли се люшка във вековете между светлината и тъмнината. Духовен напредък се редува с разруха и варварство.

Разрушена е Вавилонската кула, пиктите нападат Египет, пада Римската империя. И въпреки това, доброто и светлото винаги си намирали път и кълновете им отново са избуявали. След Тъмните векове блясва Възраждането с великите умове на Леонардо да Винчи, Микеланджело, Коперник, Галилей и др.

С термина просветление ние свързваме светлината с нашия дух.

Йоан 12:36 – „Вярвайте в светлината, за да станете просветени чрез светлината...” Какво значи това?

Вълшебните фотони укрепват не само тялото, но и стимулират духа.

Те буквално бомбардират епифизата и я приучват да произвежда ДМТ – диметилтриптами, нужен за духовните практики на медитация (молитва).

Неслучайно и центрове, намиращи се в дясната мозъчна инсула са наречени творчески, креативни. Те участват активно в променено състояние на съзнанието.

Но какво е творчеството, ако не именно такова състояние на духа? Специален момент, който ни свързва с Божественото? Не е ли това пътят на духа към просветлението, към животрептящата истина на Отца, окъпана в светлината?...

Иисус каза: *„Ако ви попитат: Откъде идвате?, кажете им: Ние идем от светлината... И ако ви кажат: Кои сте?, кажете: Ние сме нейни синове...”* (Ев. Тома 50).

Хипотеза за медитацията

В забързаното ежедневие представата на хората за медитацията е най-често като религиозен транс, причудливо занимание на йоги, чуждо на европейца.

Наистина ли е така? Загадките на мозъка са предмет на изследване от науката векове наред. Могат ли съвременните средства на квантовата физика, биоинформационните и компютърни технологии да хвърлят светлина върху този феномен?

Повече от десетилетие Института за изучаване на мозъка- Бостън, с ръководител Дежан Ракович изучава работата на мозъка в състояние на медитация. Тъй като пси-феномените имат общ механизъм, въведено е по-общото понятие „променено състояние на съзнанието”.

Медитацията не е необичайно състояние. Ние медитираме, когато вършим монотонна работа – готвене, шофиране и пр. Това е физиологично състояние и би следвало да го приемаме така естествено, както и съня.

За разлика от съня, при медитация са активирани определени области от мозъка, работещи на по-бавните делта и тета вълни. Това са дясната слепоочна област-инсулата, хопакампуса и префронталната кора. Трябва да се подчертае, че не целият мозък работи на бавновълновата честота, иначе би следвало да бъде в безсъзнание (виж 3, 4, 5).

След като това е обичайно състояние, защо е нужно то на организма? Причините за това са много, но най-важните са две.

Първата е, че честотата на делта и тета вълните – 4-8 Херца, е и честотата на акупунктурните меридиани. Те са магистралите, по които от и към мозъка тече енергия и информация. Намирайки се в синхрон с тях, човешкият мозък може по-ефективно да регулира енергийната си система, пренасочвайки я към заболелите органи и системи.

Втората причина е, че такова състояние на съзнанието е нужно в моменти, когато трябва да се обработи голяма по обем информация за кратко време и да се вземе бързо решение.

Нека си представим един футболист, който трябва да посрещне топ-

ката пред вратата. До него достигат данните за скоростта и траекторията на топката, разположението на играчите, тяхната скорост и посока. Тази информация трябва да се обработи за части от секундата и да се вземе правилното решение. Ето защо тогава човешкият разум превключва на по-икономичен и ефективен режим на работа от 4-8 Херца.

Изследователят на неврохормона ДМТ (диметилтриптами) Рик Страсман (виж 1) счита, че тогава епифизата в мозъка отделя ДМТ вместо обичайния серотонин. С други думи, „двигателят“ е зареден с по-доброто „гориво“, така че скоростта на нервната проводимост е по-бърза и ефективна. Това означава, че скоростта на мисловната дейност нараства.

В подкрепа на тази теза е опитът с 10 доброволци в Института за изследване на мозъка-Бостън. Те реагирали за 5-15 милисекунди на визуални стимули от компютър, докато в обичайно състояние-над 20 милисекунди. По-впечатляваща е разликата с решаване на математически задачи. В променено състояние на съзнанието доброволците решавали задачите за 15 секунди, докато в обичайното си състояние-за 15 минути! (виж 2)

Този феномен се дължи, според учените Ракович и Коруга, на субективно релативистично разтягане на времето.

Квантово-релативистичния модел на човешкото съзнание, който те използват, хвърля мост между биологичното и психологичното разбиране за човешкото съзнание (виж 6).

Най-важната област в разбирането на този модел е мрежа от неврони, слаб диелектрик, работещ на честотата на делта и тета вълни, намиращ се в дясната слепоочна област – *insula cerebri*. Тези вълни се регистрират чрез ЕЕГ и са познати на невролозите като „темпорална епилепсия“. Но това е физиологично състояние в променено състояние на съзнанието. Проф.Ракович и Гордана Виталино са изучавали и ролята на тази мрежа от неврони в механизмите на запаметяването.

Как започва медитацията? Това е предмет на моята хипотеза.

Най-напред се активира мрежата от неврони, описана по-горе и работва на бавновълновата честота от 4-8 херца. Възниква въпросът как се стимулира епифизата, за да отдели „по-доброто“ гориво за мисловната дейност – ДМТ?

Анатомичен факт е, че в епифизата на мозъка има инертни, видими на рентген частици – т.нар. „мозъчен пясък“. Досега не им е приписвана някаква роля.

Според мен тези частици резонират на честотите, излъчвани от креативните центрове в дясното слепоочие. По този начин епифизата се активира и започва да отделя ДМТ, повишени нива на който са регистрирани у доброволци в опитите на Рик Страсман. Увеличава се скоростта на нервната проводимост.

Но „мозъчният пясък“ има и още една функция.

Д-р Валори Хънт, автор на 6 книги и 25 проучвания в областта на човешкото съзнание, е автор на Теорията за скаларната вълна.

Тя се получава като сумарна вълна от електромагнитни вълни под различен ъгъл, които се срещат. Медитация се получава тогава, когато се образува скаларна вълна, насочена вертикално.

Според мен, точно тук идва ролята на „мозъчния пясък“. Той резонира, всяка негова частичка затрептява на честота 4-8 Херца и на свой ред излъчва електромагнитна вълна. В резултат тези вълни се събират и създават скаларната вълна.

Какво е значението на тази хипотеза? Освен че прокарва мост между работата на няколко групи учени, тя обяснява механизма на медитацията като физиологично явление. Според Рик Страсман, Дежан Ракович и Валори Хънт тази хипотеза е напълно възможна. За да бъде доказана, трябва да се измери дали „мозъчният пясък“ резонира на честотата на делта и тета вълните.

Медитацията е акт на човешкото съзнание, който има голяма духовна стойност. Самият творчески процес – на учения, поета, музиканта, е в това променено състояние на съзнанието. Този уникален акт на човека да се докосне до хармонията и съзиданието е Божествен!

Иисус каза: *“Нека този, който търси, да не спира, докато намери; и като намери, ще се развълнува от намереното; бидейки развълнуван, ще се очарова и ще царува над вселената (целостта).”* (Ев. Тома: 2).

ЛИТЕРАТУРА

1. Страсман, Р. (2007). ДМТ- молекулата на духа, НСА-Медиа.
2. Vale G. (1995). Neurolinguistic Programming: An Integrative Model For States Of Consciousness in D. Racovic & Dj. Koruga Ed. Consciousness Scientific Challenge of the 21st Century, European Centre for Peace and Development, United Nations.
3. E. Basar (1980). EEG Brain Dynamics (Elsevier, Amsterdam), Ch.2.
4. D. Foulkes, Theories of dream formation and recent studies of sleep consciousness, Psychol. Bulletin 62 (1964), pp. 236-247
5. In C. Tart, ed. (1972). Altered States of Consciousness (Academic, New York).
6. D. Rakovic, D. Koruga, Z. Martinovic, and G. Stanojevic (1991). On biophysical structure of brain-like biocomputers, in P.I. Lazarev, ed., Molecular Electronics: Materials and Methods (Kluwer, Dordrecht, The Netherlands).

Хипотеза за съдбата

Кармата е понятие, което за православния християнин е чуждо и хвърля в ужас онези, които са ревностни на догмата. Но когато става дума за съдба, тогава обикновения християнин не е в конфликт със своите убеждения.

Най-често е роптанието към своята незавидна съдба. Дори Иисус на Кръста възкликва: „Господи! Защо си ме изоставил?“

Човек е склонен да обвинява съседите, партиите, правителството, Европейския съюз и дори Бог за своето нещастие.

Но загледал ли се е той в себе си, за да открие корените на злото?

Виновен ли е наистина Бог за нещастията или сами сме си ги причинили? На тази тема е беседата на св. Василий Велики – „Беседа за това, че Бог не е виновник на злото“.

„Доколкото ние сме творение на благия Бог и сме във властта на Този, Който устройва всичко, което ни засяга – и важното, и маловажното, не може да претърпим нищо без Божията воля и ако нещо търпим, то не е вредно или не е такова, че да би могло да се промисли нещо по-добро.“

Но пак не Бог е причина за злините в ада, а ние самите, защото начало и корен на греха е онова, което зависи от нас – нашата свобода. Възпирайки се от злото, бихме могли да не търпим никакво бедствие. Но доколкото сме уловени в грях от сластолюбието, можем ли да представим някакво благовидно доказателство, че не сме станали виновници за своите собствени горести?

Затова злото в собствен смисъл, т.е. грехът – най-точното му определение, зависи от нас самите, понеже по нашата воля е да се предпазваме от порок или да бъдем порочни. А от другите злини едни, като подвизите, са нужни, за да се покаже мъжество (например страданията на Иов); а други се изпращат като лекарство от грехове.

Но ще кажат: “Защо в самото ни устройство не е заложена безгрешност, така че да не можем да сгрешим, макар да бихме искали?” Затова, защото и ти не признаваш слугите си за добри, докато ги държиш свързани, а когато виждаш, че доброволно изпълняват пред тебе своите задължения. Затова и Богу е угодно не принуденото, но извършеното от добродетел. А добродетелта произлиза от добра воля, а не по необходимост. А добрата

воля зависи от това, което е в нас; и което е в нас, то е свободно.”

Тоест – има житейски изпитания, които са пратени от Бога за прочистване на човешкия дух в стремежа му към Него. Има и злини, които сами сме си създали като грях.

Къде е свободата на човека? Неговата свобода е в това да направи своя избор към доброто и светлото или греховното и тъмното. Този избор трябва да бъде доброволен, осмислен и от сърце.

Но ето някой ще възроптае, че е бил праведен, а има тежка съдба. Защо е така? Нека си представим съдбата на един човек като бяла пластмасова пръчица за кафе. Той има свободата да направи пръчицата с повече бели или повече черни, греховни черти. И това е неговата свобода.

Но наред с това тази пръчица контактува с много и различно оцветени пръчици на семейството, рода, нацията и пр. Пръчицата контактува с бялото и черното на останалите пръчици по различен на брой контакти и площ. От площта и броя на контактите с останалите съдби-пръчици зависи изкуплението на единичната човешка съдба. В този смисъл човек изкупва в живота си и също семейната, родовата, националната съдба в една или друга степен.

Така един „праведен” човек може да има тежка съдба за изкупление на общата съдба или пък като урок и прочистване на духа му към по-висока степен. В други случаи един грешник не трупва тежка съдба, тъй като в момента неговата пръчица контактува с белите, негреховни части на останалите и така този му живот е за покой и размисъл.

Нещата стават още по-сложни, ако приемем източната идея за преражданията. Тогава дори изолираният дух ще контактува с различните си съдби в една или друга степен и ще изкупва един или друг грях от миналото.

В този смисъл звучи много съвременно представата от древногръцката митология за трите мойри, Богините на съдбата, които тъкат преплетените нишки – съдби на битието.

Искаме или не, ние сме свързани с останалите съдби на човечеството и оттам произлиза неразбирането на собствената съдба, която не може да се разглежда отделно, защото е невъзможно.

Какво можем да направим тогава? Как да приемем житейските преврати на съдбата? Отговорът се крие в човешкия дух. Там е разковничето на онова, което ни свързва с Бог и което е наша изконна същност.

Нека изберем светлото и доброто като своя същност, колкото и трудно да е това. Нека творим доброта и градим себе си и света по един светъл и топъл начин, който можем да открием в сърцата си.

Това е толкова простият и толкова сложен призив на Отца да обичаме.

II част

Духовни апокрифи

Битие

В началото беше Слово
И Словото беше у Бог,
И Бог беше Слово.
Имаше само тъмнина и вихрушка от
първична черна материя.
Тогава Господ сътвори
От себе си мисъл-формите,
като чертежи на бъдната Вселена.
Изпълни ги с тухличките от черната материя.
И рече Бог: Да бъде Светлина!
Вдъхна във формите от Божието Слово
и създаде мъглявини, звезди и планети.
Даде им плът, дух и предназначение.
И на всяка годна планета се отделиха
суша, вода и небесна твърд.
Тогава от старата Вселена дойдоха елохимите.
И запечатаха входа към умиращата Вселена,
да не отива дъхът на смъртта в новото.
И рече им Бог: Дерзайте, да съворим
всичко живо и да разцъфти Новата Вселена!
Стопанисвайте я добре!
Амин.

х х х

Впуснаха се радостно
старите ангели – елохимите
към новите светове.
Господнята десница
им даде силата да сътворяват същества,
според Божия план и каквато служба им бе отредена.
Силата на Светия Дух
струеше от ръцете им и извайваше плът,
вливаше в него дух и предназначение.
Тъй бидоха сътворени обитатели глъбини,
птици небесни и твари земни.
И като видя сторено,
Господ благослови и рече:
Плодете се и се множете,
правете добрини и пребъдвайте в Светлината ми!
Амин.

х х х

И като свършиха всичко това,
грогнаха елохимите.
Понеже имаха у себе си тлееща смърт
от старата Вселена.
Те бяха само 200 души в своето сетно обитание,
но засяха пламъчетата на живота,
за да пребъдва в новите селения.
И като остана от тях само сияйна звездна материя,
Бог заплака и забърка със сълзите си
новите ангели на сия Вселена.
И като свърши това дело,
въздъхна и вложи у тях от мъдростта на елохимите,
но паметта за старите дни остави настрани,
та да не бърка бъдните предназначения.
И се обърна Господ към ангелите:
Нека да сътворим паметник
на ония, що се пожертваха в името на живота!
И създадоха те велик план,
толкова сложен, че отнемаше 40 дни да влезе в плътта
и 9 месеца да узрее.
Вляха искрици от елохимите вътре в духа,
та да може да потърси обратно звездите.
Тъй беше сътворен човека.
И рече Бог: Нека остане в духа на тогава
небесното му минало и бъдеще!
И тъй да запазим спомена за елохимите в бъдните еони.
Поклон пред паметта им!
И нека духът човечески да търси и върви в Светлината!
Защото тя е неговият Дом и Начало.

За сътворението

И когато рече Бог: „Да бъде светлина!“, святата светлина блисна в първичната „черна“ материя и я осветли отвътре. Даде ѝ се дух от Господа. Първите ангели се чудеха дали материалът за градежа ще е достатъчен.

– Не бойте се! – рече Господ. – Защото тухлите за мирозданието произлизат от мисълта ми!

И е безкрайно, както е безкрайно пресътворяването на Вселената векове. Тъй първоначално сътвореното от Божията десница биде сияйно добро. Но Злото не спеше. То изкушаваше духовното вътре в първичните клетки материя. Тъй се започна извечната борба между доброто и злото – извътре духовното и във вселенските простори. И за да победиш отвън, трябва да си победил първо отвътре.

Имаше измежду човеците такива, що се заклеха на Светлината. нарекоха ги небесни воители. Мнозина от тях се прераждаха отново и отново, но не помнеха стореното. Защото Бог и Сатана не можеха да се противят на правото на избор на човешкия дух. И така трябваше да избират.

Те се намираха един друг неосъзнато, но нишките на съдбата ги притегляха неудържимо. И когато настъпеше време, небесните воители отново се въздигаха за бран.

х х х

...И когато Бог имаше в себе си мисъл-формите,
трябваше им Слово, за да се въплътят.

Сигли на Святата светлина,
що създават всичко и му дават животворящ дух.

Тъй материята и духа останаха неразделими
части на Вселената.

И не можеше едното без другото.

И даде Господ на хората думите
на истинното Слово,
за да го потърсят.

От безсловесни твари
да тръгнат към духовните светове,
опознавайки себе си първом.

Блажени ония,
що откриха семената на Словото в себе си
и потеглиха по стръмния и светъл път на духа!

Амин.

Проглас за Наблюдателите

...И когато Господ сътвори човеците,
прати им ангели, да ги наставляват.
Те научиха людете на земеделие,
скотовъдство и занаяти.
Нарекоха ги Наблюдателите,
както писа Енох.
Те възлюбиха земята
и творенията пречудни, що сътвориха там.
Възлюбиха дъщерите Адамови.
Те нямаха дом и семейство,
понеже изгоря старата Вселена.
И нарекоха Земята свой дом.
Бяха ангели, но приеа човешката мярка.
Но заедно с любовта, приеа и омразата.
Заедно с доброто, не усещаха прииждащото зло.
И когато Господ отвърна десницата си,
едни си скубеха косите и ридаеха,
други проклеха и последваха Лъжесветлоносния.
И когато свърши Армагедон,
малцината оцелели от верните си отидоха на петото небе,
да излекуват земните рани в духа си,
както беше казано на Енох.
Но се мълви, че има от Наблюдателите
до ден днешен на света.
И ще бдят до следващия Армагедон
като Божия заръка.
Блажени ония,
що усетиха Божията и човешката мярка!
Те ще бъдат благословени!
Амин.

Сказание за нефилимите

...И когато Бог създаде човеците, изпрати им ангели, да ги наставляват. Наречени бяха Наблюдатели, макар да не гледаха безучастни хорските съдбини.

Те дадоха на човешкото племе земеделието, занаятите и много други знания. И като сториха толкова добро, бидоха обожествени от хората.

Но Бог предупреди ангелите да нямат потомство от човеците, за да не поемат от земното и загубят от небесното. Защото познали човешката любов, те щяха да изпитат и омразата, гордостта, властолюбието и алчността. Тъй и стана.

Тогава Господ отвърна десницата си от Изпратените. И не идваше нито Божията благодат да ги укрепи, нито слова премъдри да ги упътят.

Видели се изоставени на Земята, ангелите започнаха да се препират като как да живеят занаят: по Божията воля или както сами си изберат.

И се яви Сатана, та пусна първо оръжието на езика. Изрече и полетяха думи сквернословни – толкова многобройни, че затъмниха небето. Тия слова вдишаха доста ангели и техните синове – нефилимите.

Но имаше и други измежду ангелите, що останаха с вярата Божия и възпитаха и децата си в нея.

Тогава Сатана сътвори хибриди-великаните, наречени по-късно титани. И направи още чудовища страховити и кръвожадни.

Тъй настъпи кобният ден и час, когато армиите се изстъпиха на полето на смъртта.

Прочее синовете ангелски не бяха великани на бой, но двама по-юначни и мъдри от враговете си. Те бяха облечени в сребристо блестящи брони, а в десниците си имаха мечове с магичен зелен пламък.

Слугите на Сатана бяха с оръжия, на които стоеше по едно червено око, що светеше зловещо и разпръскваше кървав мрак.

И настъпи тишина – тъй дълбока, че нито пиле запяваше, ни вятър листо подухваше. Сивите небеса бяха натежали от скръб, защото оттам гледаха ангелите небесни, но Господ им бе запретил да се намесват.

Удари се желязо в желязо, плът в плът и дух в дух. И колкото кураж да имаха верните на Бога ангели и децата им, те не можеха да устоят на огромната злина и сила, що се бе възправила срещу им.

Един по един падаха нефилимите в страшната жътва и отците им извикаха отчаяно към Небесата.

И като видя всичко това, архангел Михаил, предводителят на Небесното войнство се просълзи, изстъпи се пред трона Господен и рече.

– Доста е! Те изкупиха греховете си.

Смръщи вежди Бог и изпрати мълния пред редиците на демоните и изчадията.

И полетя Небесното войнство с кълтящи викове, та да спаси, колкото са останали.

Даде им се толкова Светлина, че целите сияеха и ослепяваха изчадията адови, та да ги посекаат овреме.

И уловиха Сатана и титаните, та ги запратиха вдън мрачните бездни.

Тези от падналите ангели, що възроптаха против Бога и застанаха на страната на злото, бяха заточени на петото небе до свършека на света, както писа Енох.

...Отлитаха опростените, верни на Господ ангели от земната твърд към Небесата и ридаеха за децата си. Сълзите им капеха като златен дъжд в сърцата на хората.

Тъй людете запазиха от ангелското в себе си да се предава во века. И душите им търсеха Бога и пътя към Небесата.

Сега и винаги и во веки веков.

Амин.

Ангелско пророчество

...И когато Сатана погуби нефилимите,
а сам бе окован в Бездната,
завръщаха се ангелите в небесата
и горчиво ридаеха за децата си.
Но като се изпълниха времената,
завърнаха се на Земята.

Възрадвани и учудени съгледаха люде,
що имаха от ангелското в себе си.

И като видя стореното Господ,
първом се разгневи, сетне заплака и накрая се усмихна.

х х х

И дори първите между серафимите
не разбираха стореното от Господ.
„О, неразумни! Първо се разгневих,
защото не ме послушахте и се смесихте с хората.
После заплаках, защото тези с ангелското
вечно ще дирят небесата и ще пострадат.
Няма да ги разбират и ще дерат месата им,
с огън ще ги горят и на кръст приковават.
И се усмихвах, че те са проводници Божии
и ще носят Моето Слово и Истина.”

х х х

...И в дни на униение и безпътие,
те ще поведат хората към Светлината.
Стена от Дух ще бъдат в Съдния ден
и с песен ще погиват от злото.
Ще прокълнат небесата от виковете им
и ще дойдат ангели в тела смъртни,
душите им да се възвисят.
Ангели и хора ще се сражават равни
и ще бъдат една кръв,
една смърт и една победа!
В името на Отца, Сина и Светия Дух!
Амин

Размисли за Йезекил и тайнствата на духовния път към Бога

Още от древни времена е имало хора, които са вървяли по трудния духовен път към общение с Бога. Те не са били признавани и често са имали тежка съдба.

Един от тях е пророк Йезекил, чието име в буквален превод значи „Господ дава сила“. Той е пророк от Стария завет по времето преди и по време на вавилонския плен на юдеите в Халдея.

Истинските духовни хора, общуващи с Бога, не са се избирали сами, нито някой е гласувал за тях да бъдат такива. Те са призовавани от Бога според делата им и качествата им. Това е станало и с Йезекил при река Ховар през 595 г. преди Христа. Тогава получава видението за Бог и ангелите, които му дават свитъците с познанието, за да ги изяде. На него е отредено да пророкува и напътства юдейския народ чрез Словото Божие.

Такива хора наричаме пророци, те са проводници на Божието Слово, което, обаче, не идва от тях. Йезекил прави това разграничение с езическото пророкуване. По-скромно е да се наричат богослови и богописци.

За да изпълни своето дело, Йезекил е постил една година с хляб, вода и усамотение в дома си, подобно на бъдещите монаси. Това е един вид пречистване на духа и тялото, преди да се захване с Божието си служение. И това е защото трябва да бъде чист съдът, в който се излива Божието Слово.

Напътствията от Господа Йезекил получава в будно състояние на дълбока молитва, както нашите православни монаси исихасти ще го направят след векове. На него дължим пророчеството за съдбата на юдейския народ и връщането му в Обетованата земя след векове, когато е изкупил греховете си. Други са за идването на Месия и възкръсването на мъртвите в Съдния ден.

Йезекил е категоричен, че грешният може да стане праведен пред Бога чрез добри дела, смирение и боголюбие. По-късно тези духовни етични принципи залягат в духовното учение кабала. Тези принципи са валидни и днес.

Космогенезис

За adeptите на кабала е безспорно, че светът е сътворен от Бог. Сред самите тях обаче съществува спор по какъв начин именно Бог сътворява света и най-вече доколко се намесва Той в бъдещото му развитие. Класическата кабала възприема, че Бог е принципен създател на определени сфери, като е заложил в тях божествения принцип на създанието. Тези сфери са десет:

- Кетер – „Корона“
- Хохма – „Мъдрост“
- Бина – „Разбиране“, „Градеж“, „Разум“
- Хесед – „Доброта“
- Гевура – „Строгост“, „Смелост“
- Тиферет – „Красота“
- Нецах – „Слава“, „Победа“
- Ход – „Величие“, „Блясък“, „Тайнство“
- Йесод – „Основа“
- Малхут – „Царство“

В наши дни едно такова тълкувание може да бъде, че Бог е вложил чрез Словото си генетична програма за развитие на човечеството в неговото ДНК. Но за мен сътворението не е единичен акт, а непрекъснато творение на Всемира и човека в него.

Антропогенезис

За кабала Първия човек Адам е имал хармонията на горните сфери, но след грехопадението тя е изгубена. Смисълът на духовния път на човека е да възстанови тази хармония в себе си. По този начин той ще възстанови единението си с Вселената и Бога.

Етика

Според кабала, човешката съдба е предопределена, но човек може да я промени чрез добри дела, смирение и боголюбие. И е така – във всеки от нас има вложен Божии план, но индивида има свободата да го следва или не, да прочиства кармичните отношения с ближните или създава нови такива- добри или лоши. Той може да бъде пасивен или активен в добрия или лошия смисъл. Всеки е отговорен за съдбата си и своята праведност.

19.31 Отхвърлете от себе си всички престъпления, с които беззаконствахте, и си направете ново сърце и нов дух; защо да умрете, доме Израилев?

19.32 Понеже Аз не благоволя в смъртта на онзи, който умира, казва Господ Йехова; затова се върнете и живеете

Върнете се и живеете! Станете светилници на Божията Светлина! Това са думите, наследство от Йезекил и призив през вековете!

Амин.

Соломон – проводник на Свети Дух

Споменаван в Царе 3 и Летописи II, автор на Притчи Соломонови, Премъдрост Соломонова, Песен на песните и Еклезиаст, цар Соломон присъства в най-святата книга на книгите – Библията. Кой е той, че да заслужи такава чест?

Велик държавник

Соломон става владетел на Израел и Юдея 967 г. пр. Хр. и царството му заема огромната територия. Той контролира целия регион на запад от Ефрат и в неговите владения царува мир.

Нарастването на империята по това време се дължи преди всичко на силно развиващата се външна търговия. Соломон разполага и с голям дял в търговията между северните и южните страни, установявайки колонии от израилтяни около своите земи, за да се грижат за военните, административни и търговски дела. Империята му е разделена на дванадесет области, като Юдея е представлявала отделна политическа единица и е ползвала някои привилегии.

По време на своето царуване Соломон натрупва несметно богатство. Библейските книги гласят, че е бил собственик на 12000 коне с конници и 1400 колесници.

Соломон укрепва царството си чрез брачни съюзи. Книгите сочат, че е имал 700 жени и 300 наложници.

Пред нас изплува от вековете фигурата на мъдър държавник, който сътворил златен век за израилтяните, подобно на нашия цар Симеон.

Защо е постигнал тези успехи?

Библейски мъдрец

Още млад, Соломон става известен с мъдростта си. Най-популярната случка, свидетелстваща за това е, когато две жени идват при него с бебе и всяка от тях твърди, че детето е нейно. Соломон отсъжда да се раздели бебето на половина. Една от жените е била готова да приеме това решение, но другата помолила царя да даде живо бебето на другата жена.

Тогава Соломон разбрал, че втората жена е майката.

Соломон бил безкрайно уважаван от хората заради своята мъдрост.

Хора от съседните народи също идвали да чуят Соломоновата мъдрост. Той е автор на над 3000 поговорки и 1005 песни, както и книга с притчи и молитви.

В “Книга на царете” от Стария завет се крият сведения за някогашното посещение на царицата на Сава в двора на Соломон в Йерусалим. С помощта на различни загадки, чието съдържание не е достигнало до наши дни, тя искала да изпита легендарната му мъдрост. Македа останала удивена и много радостна от факта, че слуховете относно израелския цар са напълно вярни: „Истина се говори значи в моята страна за твоите дела и мъдрост! А аз не вярвах, докато не дойдох и не се убедих със собствените си очи. И виждам, че не бе ми казана дори половината от истината...”

Кое в характера на царя го е направило мъдрец на древния свят?

Отговорът намираме в Премъдрост Соломонова.

ГЛАВА 7

7. Затова се молих – и биде ми даруван разум, виках – и слезе върху ми дух на премъдрост.

8. Аз предпочетох мъдростта пред скиптри и престоли и богатството смятах за нищо пред нея;

11. А заедно с нея дойдоха при мене всички блага и безбройно богатство чрез ръцете й;

В Царства 3 е описано как Соломон прави жертвоприношение и в съня му Господ му дава мъдростта.

ГЛАВА 3

5. В Гаваон Господ се яви нощем Соломону насъне; и рече Бог: искай, каквото желаеш да ти дам.

11. И Бог му каза: задето поиска това, и не поиска за себе си дълъг живот, не поиска богатство, не поиска душите на твоите врагове, а си поиска разум, за да умееш да съдиш,

12. ето, Аз ще сторя по думата ти: ето, давам ти мъдро и разумно сърце, тъй че подобен на тебе не е имало преди тебе, и след тебе няма да се издигне подобен на тебе;

Соломон е ценял мъдростта повече от богатството и славата. Знаел е, че тя е дар от Бога, струващ много повече от всичкото злато на света.

Премъдростта е един от даровете на Духа Божи. Имайки този дар, Соломон е постигнал успехи като държавник и мъдрец. Той имал отделни книги със своите писания. Защо тогава те са написани и в Библията?

Свят човек

Цар Соломон е тачел мъдростта. Но говорейки за нея, той има в предвид много повече от обичайното понятие.

ГЛАВА 7

22. Тя е дух разумен, свет, единороден, многочастен, тънък, лесно-подвижен, светъл, чист, ясен, безвреден, добролюбив, бърз, неудържим,

25. Тя е дихание на Божията сила и чист излив на славата Вседържителя

Диханието, именно диханието Божие –Свети Дух е достигал до ума и сърцето на Соломон!

Той е имал несметно богатство, което би могъл да употреби по най-различен начин. Би могъл да го разпилее в охолство или да си построи златна статуя, която да го възвеличава. Но той построява най-величествения и пръв храм на Господа сред юдеите, едно от чудесата на света за онова време.

Соломоновият храм (на иврит: בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, Бейт хаМикдаш), известен също като Първия храм, е първият еврейски храм в Йерусалим. Храмът бил завършен през 10 век пр. Хр. и разрушен от вавилонците през 586 г.пр. Хр.

Преди смъртта си, цар Давид, баща на Соломон, бил събрал голямо количество материали за построяването на Храма на хълма Мория (1 Летописи 22:14; 29:4; 2 Летописи 3:1)

В Библията се разказва за това как Соломон в началото на царуването си подготвил материали за строежа на храма, с цел да изпълни идеите на баща си. Накарал да се извадят големи каменни блокове от една кариера в Йерусалим, които трябвало да послужат за основите и стените на Храма.

Соломон сключил дори договор с тирския цар Хирам I за доставката на кедров дървен материал, който бил доставен по море до Яфо, откъдето бил транспортиран до Йерусалим (3 Царе 5).

Според библейския разказ, подготовката за строежа продължила три години; след изтичането им, през четвъртата година от царуването на Соломон, започнало и самото строителство под ръководството на финикийците.

Следвайки традицията, Соломон се погрижил и за построяването на подходяща водоснабдителна система, чрез издълбаване в скалите на големи цистерни, където се втичала вода, идваща по канали от „резервоарите“, разположени близо до Витлеем. Една от тези цистерни, наречена „Голямо море“, била с вместимост от над 13000 м3. Когато цистерните били препълнени, те били източвани в река Кидрон.

За строежа били разходвани 100,000 таланта (3,000 тона) злато (повече от сегашния годишен добив) и 1,000,000 таланта (30,000 тона) сребро.

Огромни камъни, доставяни от кариерите под града (3 Царе 5:17,18), били постепенно поставени върху масивните стени, един върху друг, без помежду им да бъде поставян хоросан, и така докато цялата конструкция не била завършена. Казва се, че сградата била с дължина 60 лакътя (27 метра), широчина 20 (9 метра) и височина 25 (според гръцкия текст) и 30 (според текста на иврит) лакътя (приблизително 14 метра).

До нас не са достигнали останки от Соломоновия храм, намиращ се на Храмовия хълм. Стената на плача-свещено място за всеки израилтянин е била всъщност подпорна стена, а не стена на храма.

Все още като източник на информация могат да служат единствено съдържащите се в Танаха описания и хипотезите, изградени въз основа на останките на други храмове, намиращи се в същия район.

1. Светая Светих – най-святото място в Храма (3 Царе 6:19; 8:6), наречено също „вътрешен дом“ (3 Царе 6:27) и „пресвятото място“ (Евреи 9:3). Било с размери 20 лакътя на дължина, широчина и височина (3 Царе 6:20). Разликата от 30 лакътя между височината на Светая Светих и височината на храма се обяснява обикновено с това, че подът бил издигнат, наподобявайки целата на античните храмове. Мястото било обковано с кедрово дърво (3 Царе 6:16), докато стените и подът били покрити със злато (3 Царе 6:20; 21; 30). В Светая Светих били разположени два херувима, изработени от маслиново дърво, високи 10 лакътя (3 Царе 6:23-28), а разтворените им криле били с широчина 10 лакътя; херувимите били разположени един до друг, така крилето им, от едната страна докосвали една от стените, а от другата – се допирали едно в друго точно по средата на стената. Светая Светих било отделено от светилището с двукрила, обкована със злато врата (2 Летописи 4:22); спускали се ленени завеси в синьо, мораво и червено (2 Летописи 3:14; виж също Изход 26:33). Нямали прозорци (3 Царе 8:12). Смятало се, че това е мястото, където живее Господ.

2. Светилището (3 Царе 8-10), наречено още „Великия дом“ (2 Летописи 3:5) и „Домът“ (3 Царе 6:17). Широчината и височината му били като на Светая Светих, но било дълго 40 лакътя (3 Царе 6:17). Стените били обковани в кедрово дърво с декорации от покрити със злато херувими, палми и цветя. Завеса на златни верижки (3 Царе 6:21) отделяла помещението от Светая Светих. Подът бил от елхово дърво (3 Царе 6:15). Според 3 Царе 7:48, срещу Светая Светих бил разположен олтар за кадилата с тамян и маса за хляба

3. Преддверие (3 Царе 6:3; 2 Летописи 3:4) – източния вход към Храма. Дължината му била 20 лакътя (като широчината на Храма), а широчината му – 10 лакътя (3 Царе 6:3). В 2 Летописи 3:4 се казва, че Преддвери-

ето било високо 120 лакътя, което би го превърнало по-скоро в нещо като кула. Не е известно дали е било отделено от следващата стая със стена. В Преддверието били разположени два стълба, наречени Яхин и Воаз (3 Царе 7:21; 4 Царе 11:14; 23:3), високи 18 лакътя, а на върховете им имало изработени кремове, високи 5 лакътя.

4. Стаите, разположени около южната, западната и северната страна на храма (3 Царе 6:5-10). Те били част от храма и се използвали като складове. Предполага се, че са били едноетажни; вероятно впоследствие били добавени допълнителни нива.

Около Храма имало:

1. Двор за свещениците (2 Летописи 4:9), наречен още вътрешен двор (3 Царе 6:36), отделен от останалото пространство чрез каменен зид и кедрови греди (3 Царе 6:36).

2. Големият двор, който обграждал целия Храм (2 Летописи 4:9). На това място народът се събирал за молитва (Еремия 19:14; 26:2).

В двора за свещениците се намирал олтарът за жертвоприношения (2 Летописи 15:8), леяното море (2 Летописи 4:2-5; 10) и десет медни умивалника (3 Царе 7:38-39).

От 4 Царе 16:14 става ясно, че пред Храма е имало бронзов жертвеник; В 2 Летописи 4:1 той е описан като дълъг 20 лакътя и висок 10.

Леяното море, широко 10 и дълбоко 5 лакътя, било поддържано от дванадесет вола (3 Царе 7:23-26). В 3 Царе 7:26 се казва, че морето побирано две хиляди бати вода; в 2 Летописи 4:5-6 се казва, че то побирано три хиляди бати вода и се описва за какво служело: в него се миели свещениците.

Умивалниците, всеки от които побирано по четиридесет бати вода (3 Царе 7:38), били поставени върху медни подножия, снабдени с колела; върху подножията били изобразени фигури на лъвове, херувими и палми.

Тъй като строежът бил ръководен от финикийски майстори, в храма намираме характерни за Тир структури – двата стълба Яхин и Воаз, декорациите във форма на палма и херувим и бронзовия олтар.

Така на единадесетата година от царуването на Соломон, седем години и половина след започване на строителството, Храмът бил завършен. Единадесет месеца по-късно, през месец Тишри, се състояла церемонията за освещаване.

Ковчегът на завета (Арон хаКодеш) бил преместен тържествено от завесите, в които Давид го бил поставил (известни като Завесите на завета), на специално предназначено място в Храма – в Светая Светих. Разказва се как Соломон се качил на специално създадена за него платформа и вдигнал ръце към небето и сърцето си към Господ (3 Царе 8; 2 Летописи 6, 7).

Този жест може да направи само човек, дълбоко вярващ и усещащ силата Божия!

В глава 9 на Премъдрост Соломонова става още по-ясно, че става дума за Свети Дух:

9. С Тебе е премъдростта, която знае делата Ти и е била там, когато си правил света...

17. А волята Ти кой би познал, ако не беше дарувал премъдрост и не беше пратил отгоре Твоя Свети Дух?

Царства 3, глава 9.

1. След като Соломон свърши градежа на Господния храм, на царския дом и всичко, що бе пожелал да направи,

2. Господ повторно се яви на Соломона, както бе му се явил в Гаваон.

3. И Господ му каза: Аз чух твоята молитва и твоята молба, за което Ме моли, (направих всичко по твоята молитва,) осветих тоя храм, който ти съгради, за да пребъдва там името Ми до века, и очите Ми и сърцето Ми ще бъдат там през всички дни...

Песента на Вселената

В тази студена снежна нощ се събудих от звън на чаши, смях на деца и приглушени разговори.

Пристъпих в хола-трапезария по пижама и за моя изненада се намерих на многолюдно тържество. Имаше много мъже, жени и две деца – момче и момиче. Никой не ме приветства, но някак знаех, че сме роднини и срещата е еднакво радостна. Потопах се в атмосферата на веселие.

Една жена с кестенява, леко къдрава коса ми се усмихна. Нейният образ ми се стори странно познат, даже и ароматът ѝ. Понечих да я последвам, но тя изчезна. Гостите си тръгнаха един по един и аз се питах кои са и защо ги познавам. Незнайно как на масата се появи още един гост. Той обясняваше нещо на присъстващите. Възрастният мъж отбеляза една точка, около която постави три окръжности. Накрая от точката към третата окръжност начерта една стрелка.

– Първата окръжност е душата и нейните характеристики, дадени от Бога. – обясняваше той.

Трябваше да преместя едни чаши в миялната и не чух какво казва за втората окръжност.

– Третата окръжност е потенциала на твоето богопознание – толкова можеш, толкова е позволено.

Неволно съм се намръщил от наличието на граници за познанието.

– За големината на третата окръжност влияят характеристиките на душата плюс квадрата на пространството – продължи да обяснява гостът, без да се обръща към мен. – Това значи колко е наситена с потенциал душата ти.

Пръстите му изсипваха незнайно откъде дошъл пясък на масата и се образуваха формули.

– Ето, видяхте ли? Точно така е. Но защо е всичко това? Защо душите са устремени към Бога?

То е за да се завърнат към Неговата същност, както малките деца търсят майка си. Всичките тези мехурчета – души растат и зоват Господа. Те разцъфват и започват да звънят. Това е песента на Вселената.

Притча за ангела

...И когато ангелът Господен разтвори крилете си и се зарея в небесата, мнозина гледаха, но не виждаха чудото.

– Виджте каква птица! – сочеха едни.

– Не е птица, а човек с делтаплан – спореха други.

– Извънземно е! Снимайте! – крещяха трети.

Там имаше едно малко момиченце, свряно до фонтана, което плачеше.

– Защо плачеш? – коленичих до него и умих личицето му.

– То е защото ангелът ми си замина и не зная дали ще се върне – отвърна детето.

– Но защо не го забелязаха, а викаха все друго? – попитах я аз.

– То е защото духовните им очи не са отворени. Този, който е обикновен небесата, може през сълзите да прогледне за тях.

Блажени ония, които усетиха небесното в себе си и прогледнаха чрез духа за Духа!

Амин.

Проглас за съдовете на Светлината

И когато на Петдесетница
множеството се събра в църквата,
духовниците и първенците бяха най-отпред
и дрехите им – най-отлични и красни.
Но от Светлината Божия бидоха обладани
неугледни, бедни, болнави и дори децата.
Те светеха, изпълнени от Божията благодат
и беше толкова свещено видението,
че през сълзите си съгледах ангела от купола,
невидим и записващ с перо праведните.

И попитах ангела:

- Защо е на тия Благословението от Отца?
- Вие сте съсъдове Божии.

Не се съди по съда за това, дето е събрал.
Които са потънали в плътта и охолството,
напълнили са съдовете си с отрова
и не могат да поемат от Духа.

Прочее бъдете чисти като децата,
очиствайте един другиму греховните козни.
Бъдете като фенери с изчистени стъкла!
Разпръсквайте от Духа сред хората!
И нека да пребъде Светлината!

Амин.

Проглас за Граала

И в нощта на Богоявление
видях отворени крила на прозорец,
а от там струеше свята светлина.
На перваза имаше три светилника
и всеки имаше по три свещи.
И там-на средата – бе чудото:
Направена от ослепително бялата светлина
сияеше Божията чаша.
И като я взех в ръце,
виждаше се, че има и стъкло,
но тъй преливаше,
че не може да запомниш формата.
И рече глас:
Не се кори, че не виждаш това отвън,
по-добре виж това отвътре!
Отпий от светлината!
Амин.

Светослов

Свята светлина ни дай, Господи,
да ни освети!

Ние сме едно с теб, Господи,
светли по души!

Нека заструи в нас, Господи,
свято и добро!

Изгори тъма в нас, Господи,
с твоето сребро!

Свята светлина ни дай, Господи,
обич да шепти!

Тебе светослов пеем, Господи,
Радост да трепти!

Размисли за духовния ученик

Какъв трябва да бъде съвременният духовен ученик?

Този въпрос ме върна повече от 20 години назад, когато пред мен изникна представата за енергийната стълба Кундалини в гръбначния стълб и чакрите – нейните стъпала, водещи до просветлението. Усещайки чакрите, невярващо се запитвах дали те съществуват действително, могат ли да бъдат регистрирани с уреди и какво е тяхното значение. Това ме отведе до редица учени-изследователи, с които си кореспондирах. Но трябва ли духовният ученик да придобие целия този научен багаж, освен да му послужи в дебати на тази тема?

По същото време започнах да търся материали от различни езотерични школи за структурата и функцията на човешката аура. Прочетох йога, Рейки, цигун и др. Навсякъде се повтаряше една и съща структура, но с различен религиозен оттенък. Трябва ли духовният ученик да е запознат с духовните школи или е излишно?

След това се върнах към корените на българската духовност – мъдрите сибилите от Дуранкулак, тракийските жреци и Орфей, колобрите и богомилите. Всичката тази родна кръв шепнеше за нашия принос в духовността и саможертвата.

Идеята за един образован, мислещ и знаещ световното духовно наследство ученик беше много примамлива.

Тогава пред мен се появиха образите на нашите духовни предци – преподобна Стойна, Злата Мъгленска, Слава Севрюкова, Ванга... Те не са били учени. Не са чели за други духовни школи. Какво ги е отличавало?

Отговорът е – ВЯРАТА. Неотменното условие за духовния учен е той да бъде с чисто сърце, да вярва в Бог и неотклонно да следва духовния си път към просветлението. Тогава ще му се разкрият небесните скрижали, окъпани в ослепителната светлина на Духа. Истината, без нужда от доказателства.

И тогава разбрах, че целият този духовен път е бил, за да повярвам! Да пристъпя напред без уговорки, без числа и паметки от бележника. Да усетя Бог и да стана негов съд на Светлината!

Бъдете съдове на Святата светлина и Истината!

Амин.

Сонет за Светлината

Позволи на Светлината
по забравени пътеки
в теб да плъзне стъпки леки.

Приеми я Светлината
Като скъп гост от Небето
във чертога на сърцето.

Жадно пий от Светлината
- силно ароматно вино,
болката ти да отмине.

Светъл дух от същината
да разтвори Небесата,
поеми от Светлината!

Обгърни се с Дух Свети,
пътя ти да освети!

Проглас за пребъдването

...И когато се изпълниха времената,
небесните души възжелаха да се върнат.
Те копнееха за земни тела
и горяха от желание да свършат делата,
що Господ им бе отредил.
Те слизаха чрез Светлината
в светлото сърце на заченатите,
някъде към 40-тия ден.
И имаха време да премислят.
Те още помнеха,
но спомените неумолимо потъваха,
изплъзваха се и се заключваха в сърцето.
И когато обърнеха духовен взор нагоре,
подкрепяше ги същата Светлина
и насърчаваше да пораснат по плът и дух.
И когато се родиха,
радостен вик се изтръгваше от тях,
че са вече телесни

и скръбен плач, че миналото им изчезва.
Тъй до 4-та година Светлината ги кърмеше
и подреждаше премъдрите Божи повели.
Колцина ги следваха? Колцина пребъдваха
в онова, отредено им да сторят?
Блажени ония, що разбраха защо са дошли.
И ако тези мъченици да изгоряха,
Господ пазеше техни копия в небесата.
И на злите също пазеше,
да дойдат, когато е отредено.
Пребъдвайте в Светлината,
скъпи люде на доброто!
Вършете добро!
Пръскайте Светлината Божия!
Амин

Химн за Богородица Троеручица

С песен славя те,
Богородице,
Богородице Троеручице.

Твоите сълзи
мият мъката
от сърцата ни човечески.

Твоите ръце -
лек за болката
на телата ни, съгрешилите.

Твоите очи-
стълб на вярата
за душите ни неизгубени.

Ореола ти -
път за верните
във съдбата ни неизречена.

С песен славя те,
Богородице,
Богородице Троеручице.

Проглас за Апокалипсиса

...И когато ангелът Господен
отвори скрижалите с писмената,
земята се разтърси.
И извикаха с глас праведници
към Небесата,
че времето е настъпило.
Те усетиха,
защото глас Божи говореше в тях.
Святост от светостта,
вечност от вечността.
И Свети Дух бе като фар,
що зовеше сърцата.
Тогава от вселенските бездни
се появи Луцифер.
Името му Светлина,
душата му Мрак.
И затръбиха ангели
за битката небесна.
Те падаха като звезди
и плачеха людете,
като догаряха.
Но падна Сатана,
рухна и корабът му
пушеше на морския пясък...

х х х

Из него излезе
неизброима армия
-скакалци като коне,
а предните им пипала
- бръсначи като мечове.
И се уплаши рода човешки:
едни посякоха безоръжни,
други погинаха от болестите
на пришълците,
трети приеха козните на Лъжепророка.
И само праведните
последваха зова Божи.
Но дори най-храброто сърце
затрептяваше пред силата на Злото...

Х Х Х

Да се запомни!
Първи бяха хората,
що срещнаха талазите на Мрака.
И като половината им чет падна,
сърцата се съкрушаваха.
Но дочуха криле от горе.
Те виждаха Небесното войнство:
едни държаха лъкове светлометни,
други тояги, що бликаха кълба от огън,
трети мечове от Небесен пламък.
И един от ангелите се изстъпи,
докосна човека пред себе си и рече:
- Ето! Видими и телесни!
Сбъдна се ангелското пророчество:
„И в сетния ден
ще слезете в тела смъртни,
душите ви да се възвисят...”
И запя множеството
„С нами Бог!”
Божията сила
се вля в сърцата и десниците им.
О, час горестен и славен!
Хора и ангели падаха
и кръвта им се смеси,
за да се сбъдне пророчеството ангелско:
„И ще бъдете една кръв,
една смърт и една победа...”
Там един човек плачеше,
надвесен над ангела си-хранител,
познал го в сетния му час.
И преди да склопи очи, ангела шепна:
- Сега не сме ви по-горни,
сега сме братя....

Х Х Х

И в тези времена на бран,
когато надеждата изтичаше като кръв,
мъртъвците се вдигнаха из гробовете.

Застанали заедно в битката,
някои получиха венеца на праведния.
И се уплашиха нечестивите юроди,
полегнаха в страшната жътва.
Тогава Сатана се възправи и извика,
усетил края и падението.
Сияйна колона светлина
плисна върху розовата му паст
и се явиха четиримата херувими.
- Осанна! Осанна във висините!
- пееха те, въртяха се в кръг
и изпридаха от Духа Свети,
около Сатаната.
Кълбо от светлина
бе затвора за Мраколюбеца.
- Де ще го пратят? – попита някой си.
- понеже адската жупел му е свърталище.
И го запратах
в най-ледените Вселенски бездни,
дето времето бе спряло...

х х х

Тогава се отвориха Небесата
и окъпани в свещената светлина
слязоха Господ Саваот
и Сина Божи
за деня съден на човеците.
(А Исус разпери ръце
и изцери ранените).
И като отсъди,
вдигна Бог ръце
и рече: Да бъде!
Огромен кораб стъпи на Сион
и се разтвори като цвете:
цял един град,
както беше описан от пророците,
от злато и кристал.
Това беше новия Ерусалим
и новите бъднини на човечеството.
Амин.

Апокалипсис- 2

...И когато Сатана слезе на морския бряг,
хвърли мрежите си, но не във водата.
Улови той като риби роднините на ония,
що се възправиха срещу него.
С празна памет и кръвожадни очи,
те бяха ръката му ,що стисна сърцата на людете.
Разколебаха се верните Богу,
видели най-скъпите си, наредени в редиците на злото.
- Вижте! – извика един ангел, като се изстъпи напред
- Вижте какво са им сторили! – и махна с криле.
Тогава всички видяха отровназелената омара,
що беше попила в същността им.
И се понесоха ангелите,
та извлякоха всичката сатанинска злост,
що беше в телата на обладаните.
Събудени от унеса, мнозина не знаеха де са.
Отпаднали и обезверени,
те бидоха насочени към речната долина,
да умият докрай омарата сатанинска.
Сред тях имаше една болярка,
нарекла се Принцеса на Светлината
и искаше да се бие с дяволската паплач.
Огледа я предводителят на ангелите,
проникна в дълбините на душата ѝ,
отърси криле и рече:
Ти един път си предала Светлината.
И сега едва едно пламъче мъждука.
Без вяра няма Светлина
и не може да бъдете войни на Светлината!
Амин.

Проглас за майките

И когато настъпи Съдния ден,
наредиха се племената човешки
пред Небесния престол.
И понеже всеки искаше да премине,
настана препирня и блъскане.
Там отстрани седяха жени непразни,
уморени от бремето, що носят.
И като видяха това ангелите,
избутаха множеството с щитовете си
и проводиха майките първом.
- Господи, ами на тия какво? –
попита един млад ангел. –
Защото единият е двама
и двамината са един...
- Роденото от плът е плът,
роденото от дух е дух,
но и двете не са имали
своето проявление, да отсъдим.
– каза един серафим.
И рече Господ:
- Тия съм благословил
от Началото на света,
нека преминат.
Благословени майките,
що закърмиха чедата си
с Божието мляко.
Благословени майките,
що поеха на себе си
греховете на света.
Благословени майките,
защото е свято делото им
и духа им!
Сега и винаги
и во веки веков!
Амин.

Към Богородичен акатист

Разцъфнала със пролетта,
приела зрънцето на Слово,
в теб грее мека светлина.
Души пробуждат се отново.

О, свята майко на Сина,
щастлива си, Богоблажена!
Но трепва майчина вина
Пред кръста в дните на съмнение.

На истината зрее плод
сред твоята любов и мъка,
в смъртта намерил пак живот,
завръщане, а не разлъка.

Там, във непристъпни небеса
те славят ангелски редици
и скъпи бисери в коса
- блестят сълзи на мъченица.

Прозряла своята съдба,
Исуса ти Богородила,
О, майко, дай ни светлина!
Дари на вярата ни сила!

Проглас към будните люде

Слушайте, търсеци Господа люде!
Слушайте, защото Словото от Бога дойде!
Светлина от Светлина, Всевечна Истина,
Благодатна утеха и напътстваща десница
за поелите по пътя на Духа.
Слушайте словата на Духа Свети!
Сигли на свята светлина,
що възправя духа и го води!
И никое сетиво човешко не ги промени,
защото от Духа в дух се изляха.

х х х

Поели от духовете на дедите,
от Орфея до Ивана Рилского,
вървахме към единението с Духа,
трънлив и стръмен път с много изпитания.
И макар светите люде да го бяха изминали,
нямаше утъпкана пътека,
понеже греховете, дарбите и възделенията
на всекиго бяха различни.

Стръмна беше лествицата към Бога,
но сияйна светлина бликаше отгоре.
От там идеха думите на Духа,
като напътствие, утеха и истина.
И така повече от 20 години
приемахме с търпение Словото,
що зовеше сърцата.
И не идваха Словата Божи по наша воля,
но когато душите ни бяха израснали за тях.

Х Х Х

Тогава усетихме, че тия Слова не са само за нас,
но да подкрепят сърцата на тези,
що Светия Дух потърсиха да ги наставлява.
Тъй изпълнихме нашето служение на Господа,
като ги написахме, без да се промени и една йота.

И като свършихме делото, благодарихме.
Но една горчива болка ни раздираше:
Малцина прочетоха словата Божи,
ни един не тръгна по пътя на Духа
в тия времена на похот, алчност и непресъхващо зло!

Х Х Х

Прости ни, Господи, че не съзираме!
Огромни са циклите на времето и пространството,
необозрими за човешката мярка!
Ще изтлеят телата ни,
имената ветровете на времето ще изтрият,
но думите Господни ще останат,
защото са с нетленен огън написани!

И нека бъдните люде
да поемат Словата с радостно упование
и възславят Бога!
Амин.

ПРОГЛАС КЪМ БЪДНИТЕ ЛЮДЕ

© **Костадин Боянов** – автор

Моника Войкова – *предпечат, корица и илюстрации*

© Издава TEMTO

ISBN 978-954-9566-98-7 (pdf)
ISBN 978-954-9566-99-7 (ePub)